

GENÇ EDEBİYAT

Bir sözle bin nefese yârendir yazı.

DIŞ KAPAK RESMİ:

SULTAN ERDEN

DIŞ KAPAK/İÇ KAPAK YAZI TASARIMI VE İÇ KAPAK:

MUSTAFA DEMİR (7/E)

EDİTÖR:

ELİF SELANİKLİ

TÜRKÇE ÖÇRETMENİ

MAYIS, 2024

Fidan Demircioğlu
1939-1991

2023-2024
Eğitim Öğretim Yılı

ÖN SÖZ

Henüz onlu yaşların başlarında cengâverlerle çıktık *edebiyat* denen bu yola. Cengâver, evet çünkü yazmak denen şey dünyanın en zor işi, değil mi?

Rüzgârla yarışan, yağmura sataşan, sağıma soluma renkli harfler sıçratan küçük kalemlerim vardı etrafımda. Bir hevesi boyasınlar istedim, büyük silahşorlara kafa tutsunlar 07 uçlu kılıçlarıyla. “Biz de varız!” demenin çelme takmaktan başka yolları da olduğunu öğrensinler istedim hırçın vakitlerinde. Kalem tutmak çok daha etkiliydi en uzağa fırlayacak mızraktan, bilsinler istedim.

Önce küçük cümleler yazmaya başladık birlikte. Koskoca vagonlara yükleyip onları, diyar diyar gezdirdik. Böylece doldu varlığımız yepyeni sözlerle.

Sonra önünü alamadık seslenişlerimizin. Biraz içerledik, biraz dertlendik; biraz söyledik az biraz da söylendik yerli yersiz istemsizce.

Ama bu işi sevdik. Bir hikâye olduk, mavi balığın annesinin yüzgecinin tam da yaralandığı yerden. Bazen hayaller kurduk rengârenk, ta bulutlara uzanan. Birileri *deli* dedi ruhumuza oysa biz sağlam kökler salmaya ant içiyorduk o sıralarda.

Birileri şifa oldu sonra sevgi noksanı kalplere yahut da aslını inkâr eden bir felsefeye. Çünkü sorgu yoktu bu öğretilerde, cevap her daim belliydi avuç içlerimizde.

Kimi mutsuzluğunu anlattı “Vah, vah!” diyerek, kimi mutluları... Biraz da iç çekerek. Kimi hayaller kurdu, karanlık sokakları örttü atlas yorganlarla, kimi günlüğünün daha ilk sayfasında anlattı umutlarını.

Kimine göre bir senaryoydu tüm yaşananlar; bazen bir avuç çamur oldu, bulandı bazen gözbebeklerimizi on ikiden vuran gün ışığı.

“Neden?” diye sormaktan korktu bazen belki de çok çekmişti dile getirdiklerinden. Sonra *zaman* dedi biri, *kafamızdaki her bir saç teli. Gün geçtikçe ağaran, ağırlaşan, vakti gelince sessizce vedalaşan.*

Ve sonra içlerinden biri şöyle seslendi bahtına:

“Yeni yıllar benden sana armağan olsun!”

Dedim, çocuk... Armağan sensin, daha ne olsun?..

Seçmeli Yazarlık ve Yazma Becerileri dersi vesilesi ile çıktığımız bu yola Türkçe dersindeki yazma çalışmalarımızı da ekleyip bir de anı bırakalım istedik. *Genç Edebiyat*, küçük kalemlerimin büyük dünyalarının yansıması oldu.

Başta, yazma çalışmalarına katılan tüm öğrencilerime çok teşekkür ederim. Ayrıca her konuda bize destek olan okul idarecilerimize, dergimizin kapak resmini bize armağan eden *Sayın Sultan ERDEN’e*, buna vesile olan kıymetli arkadaşım *Ezgi ARSLAN ORAN’a*, derginin basımına aracı olan değerli velime, derginin basımını gönülden gerçekleştiren çok değerli eğitim destekçilerime ve benim Türkçe öğretmeni olmamı sağlayan tüm olasılık ve imkânlarla teşekkür ederim.

ELİF SELANIKLI
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM

(BELİRLİ GÜN VE HAFTALAR)

<i>Bağımsızlık Işığı</i>	Ecrin KABAK	5
<i>Sessizliğin Sesi</i>	Sudenaz GÜNAYDIN	6
<i>Bayramım Cumhuriyet</i>	Enes ÖZMADEN	7
<i>Cumhuriyet Esintisi</i>	Öztürk ÖZDEMİR	8
<i>Cumhuriyet</i>	Berke Arslan BAYRAK	8
<i>Kuruldu Türkiye Yeni Baştan</i>	Enes ÖZKAN	9
<i>Cumhuriyet İçin</i>	Asmin GÜRBAY	9
<i>Ulusun Çılgılığı</i>	Zehra Nur YILDIZ	10
<i>Beyaz</i>	Sudenaz GÜNAYDIN	11
<i>Ülkemde Doğan Güneş</i>	Miraç BOZDAĞ	12
<i>10 Kasım Hüznü</i>	Nehir ACAR	13
<i>Her Zaman Her Yerde</i>	Enes ÖZKAN	13
<i>Belki de</i>	Sudenaz GÜNAYDIN	14
<i>Geleceğim Öğretmenim</i>	Esmâ YILMAZ	15
<i>Öğretmenime</i>	Berke Arslan BAYRAK	16
<i>Bir Ömür, Bin Kariyer</i>	Miraç BOZDAĞ	17
<i>Öğrenmenin Yolu</i>	Öztürk ÖZDEMİR	18
<i>Onun Adı Öğretmen</i>	Hüseyin SARI	18
<i>Öğretmenime Teşekkür</i>	Aleyna Nazlı ER	18
<i>1915 Çanakkale Savaşı</i>	Hüseyin SARI	19
<i>Kurtuluş İçin Tek Çare Çanakkale</i>	Ecrin KABAK	20
<i>Ağabeyimin Künyesi</i>	Elif ÇAKIR	21
<i>Bir Karış Toprak</i>	Sudenaz GÜNAYDIN	21
<i>Huzur</i>	Emir SOYDAŞ	22
<i>İçimdeki Bahar</i>	Alper Yasin GENÇLER	22
<i>Geldi İşte İlkbahar</i>	Rukiye Nur ERSAN	22

2. BÖLÜM

<i>Yine Kazandın Babam</i>	Sudenaz GÜNAYDIN	24
<i>Sınırların Ötesinde</i>	Aysima KARAMANLI	25
<i>Kirli Okyanus ve Mavi Balık</i>	Abdullah KARASU	26
<i>Zaman Değişir Biz Değişiriz</i>	Ecrin KABAK	26
<i>On İki Yaşın Kıymeti</i>	Hayrunisa AYDEMİR	27
<i>Pastadaki Mum Sayısı</i>	Esmâ YILMAZ	27
<i>Yaşanamayan Çocukluk</i>	Miraç BOZDAĞ	27
<i>Savaşta Yaşayan Çocuk</i>	Dabarek BADAWI	28
<i>Mavi Evren</i>	Ali Cem ERDOĞDU	29
<i>Kahverengi</i>	Esmâ YILMAZ	29
<i>Benim Rengim</i>	Fatma EREN	29
<i>Mavi Hayallerim</i>	Eylül TURAN	30

<i>Hayallerimin Rengi Pembe</i>	Melek SERTKAYA	30
<i>Deli Ruhlar</i>	Esmâ YILMAZ	31
<i>İnsanlar Arası Bağ</i>	Tuana OZAN	31
<i>Sevgi</i>	Esmâ YILMAZ	32
<i>Sevginin İç Yapıtları</i>	Sudenaz GÜNAYDIN	33
<i>Mutluluk</i>	Sude YAŞAR	33
<i>Sevginin Peşinden Sürüklenenler</i>	Zehra Nur YILDIZ	34
<i>Kararmış Sokaklar</i>	Eylül TURAN	34
<i>Uyumsuz Hayal Kurma Hastalığı</i>	Sema ÖZCAN	35
<i>Umutsuz Gece</i>	Esmâ YILMAZ	36
<i>Umut Yumağı</i>	Zehra Nur YILDIZ	36
<i>Karanlıktaki Işık</i>	Elif ÇAKIR	37
<i>İmkânsız Sanılan Ümitler</i>	Sümeyye AYGÜN	37
<i>Unutulamayan Geçmiş</i>	Beren Begüm SONIŞIK	38
<i>Büyük Senaryo</i>	Esmâ YILMAZ	39
<i>Kırgın Dal</i>	Fatma EREN	39
<i>Çamur Mu, Kirli İnsan Mı</i>	Esmâ YILMAZ	40
<i>İnatçı Kaptan</i>	Elif ÇAKIR	40
<i>Neden</i>	Medine Gül KİTMUR	41
<i>Korku</i>	Ecrin Su DURDU	41
<i>Gözlerini Kapa ve Hayal Et</i>	Hayrunisa SUCU	42
<i>Her Şeyin Üstesinden Gelenler</i>	Meryem ÖZTÜRK	43
<i>Alışılmadık Zaman</i>	Eylül TURAN	44
<i>Her Şeyin Başlangıcı</i>	Beren Begüm SONIŞIK	44
<i>Özgürlüğün Mahkûmluğu</i>	Esmâ YILMAZ	45
<i>Geleceğe Duyuru</i>	Hayrunisa SUCU	45
<i>İlerlemiş Yaşım</i>	Melek SERTKAYA	47
<i>Sevincimin İlk Yaşı</i>	Hatice YARLUĞLUOLAN	47
<i>Geleceğim</i>	Medine Gül KİTMUR	48
<i>Bencil Zihin</i>	Sudenaz GÜNAYDIN	48
<i>İnsan İlişkileri</i>	Sudenaz GÜNAYDIN	49
<i>Maske Keşke</i>	Sude Naz GÜNAYDIN	50
<i>Bulut Şeker Yolculuğu</i>	Emine İnci ÇELİK	51
<i>Nef Stadı</i>	Aras KARADAŞ	52
<i>Muğla</i>	Fatmanur KAYA	53
<i>Kayısı Cenneti</i>	Hatice YARLUĞLUOLAN	54
<i>Kumdan Taşlar</i>	Medine Gül KİTMUR	54
<i>Tarihî Cennet</i>	Hayrunisa SUCU	55
<i>Tosya Turu</i>	Hüseyin SARI	56
<i>Nevşehir Gezisi</i>	Yağız ÖZCAN	57
<i>Canlılık Azalıyor</i>	Ali Cem ERDOĞDU	57
<i>Küresel Isınma</i>	Eylül SADE	58
<i>Yüreğimde Filistin</i>	Mehmet ALTUNKILIÇ	58

“Vatan sevgisi, ruhları kurtaran en kuvvetli rüzgârdır.”
MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

1. BÖLÜM

BELİRLİ GÜN VE HAFTALAR

BAĞIMSIZLIK IŞIĞI

Atatürk, Türk milleti ve kutsal topraklar,

Anaların feryadı,

Çocukların gözyaşları...

Evlatlarını göremeden vurulan babalar,

On beş yaşında çocuklar kefensiz uyudular.

Zaferin gölgesinde,

Al toprağın üzerinde,

Tertemiz, bembeyaz bir hilal...

Kalmadı kimsede ne üzüntü ne celâl.

Yeniden yeşerecek toprak,

Yeniden doğacak güneş.

Yenilgiyle helak oldu kalleş,

Özgürlüğe ulaştı cefakeş!

Kâh sevinç, kâh gözyaşı

İlan ettik cumhuriyeti.

Bağımsızlık artık bizimdi;

Hürriyet, ilelebet boyun eğmeyenindi!

ECRİN KABAK

SESSİZLİĞİN SESİ

Aslında her şey, Atatürk'ün 28 Ekim'de "Efendiler! Yarın Cumhuriyet'i ilan edeceğiz." sözüyle başladı. Cumhuriyet 29 Ekim 1923 tarihinde "Yaşasın Cumhuriyet!" sözleri eşliğinde ilan edildi.

Bundan sonra cumhurbaşkanı halkın kullandığı oyun sayım çoğunluğuna göre seçilecekti. Böylece ilk cumhurbaşkanımız Atatürk oldu. Halk bu sevinci 29 Ekim gecesini ve 30 Ekim günü kutladı. Cumhuriyetin ilanına Türk halkı çok sevinmiş ve Atatürk'ün aldığı kararlara saygı duymaya başlamıştı.

Atatürk, halkla ilgili aldığı kararlarda halka danıştı. Bu egemenliği tüm cihana "Bütün cihan bilmelidir ki bu devletin ve bu milletin başında hiçbir kuvvet yoktur. Yalnız bir kuvvet vardır. O da milli egemenliktir. Yalnız bir makam vardır. O da milletin kalbi, vicdanı ve mevcudiyetidir." sözleriyle duyurmuştur.

Cumhuriyetin ortaya çıkmasında rol oynayan en büyük etkenlerden biri "demokrasi"dir. Demokrasi ise doğrudan doğruya halkın ya da halkın belirli aralıklarla seçtiği temsilcinin kararlarıyla herkese eşit davranılan yönetim biçimidir. Demokrasinin en önemli unsurları "eşitlik", "bağımsızlık" ve "adalet"tir.

Cumhuriyetin temel yapı taşlarından olan adaletin temelini insan hakları ve eşitlik oluşturur. İnsan hakları; dil, din, ırk ve cinsiyet fark etmeksizin herkese eşit bir yaşam imkânı sunmaktadır. Bu şekilde halkın cumhuriyeti daha hızlı benimsemesi sağlanmıştır.

Cumhuriyeti oluşturan ilkelerin amacı insanlara özgürce, daha iyi bir yaşam sağlamaktır. Mustafa Kemal'in dediği gibi "Türk milleti bağımsız yaşamış ve bağımsızlığı var olmalarının yegâne koşulu olarak kabul etmiş cesur insanların torunlarıdır. Bu millet hiçbir zaman hür olmadan yaşamamıştır, yaşayamaz ve yaşamayacaktır."

SUDE NAZ GÜNAYDIN

BAYRAMIM CUMHURİYET

Milletim kaybetti, sandı düşman.Ordumuz

yazdı şanlı bir destan.

İşgalle, zulümle, gözyaşıyla yoğrulan;

Zaferle kazanılıp oldu bize vatan.

Güçlendi Türkiye'm, sevgiyle büyüdü;

Ülkesini güzel geleceğine bürüdü.

Genci, yaşlısı toprağını korudu;

Cumhuriyetle birlik, beraberlik doğdu.

Cumhuriyet ilanıdır zaferin,

Bu topraklar mirasıdır şanlı neferin.

Ay yıldızlı bayrağımız parçasıdır göklerin,Herbir

karışınının bekçisidir milletim.

Bu vatan gözü yaşlı analarımızdan emanet,

Şehitlerimiz, gazilerimiz bağışladı bize kutsal bir cennet.

Tekrardan yakışır mı bu millete esaret?

Vermeyiz zerre toprak; 100 yıllık emanet, Atam' dan Cumhuriyet!

ENES ÖZMADEN

CUMHURİYET

Bir bozgun gecesi idi,
Vatan uğruna kimi şehit oldu, kimi gazi.
Yine ağızlarda tek bir cümle
“Vatan sağolsun!” idi.
Vatanını son damlasına kadar
Koruyacak olan millettir.
Yolun “doğruluk” olsun,
Türk olarak yaşamak bir şereftir!
Bu zafer sonunda bayrağımız göğe çekildi,
Bir daha inmemecesine.
Bu vatan Atatürk’ün armağanıdır,
“Cumhuriyet” ilelebet vazgeçmemecesine!

BERKE ARSLAN BAYRAK

CUMHURİYET ESİNTİSİ

Ufuk çizgisinde atan kalpler,
Bekliyordu soluksuz, güneşin doğuşunu...
Üstü kapalıydı sözleri ama aydınlatıyordu gölgesi.
Bahtın çığılığı gökleri inletiyordu,
Korkutuyordu heybeti düşmanları.
Hürriyet, ayağa kalkmış alkışlıyordu şanını,
Unutmuyorlardı yerin altında binlerce yatını.
Güneş battığı gün doğacaktı,
Şafak o zaman parlayacaktı,
Hür yaşamayı vaat etmişti Atatürk,
O gün “Cumhuriyet” ateşi yanacaktı.

ÖZTÜRK ÖZDEMİR

CUMHURİYET İÇİN

Milletimiz savaştı,
İstiklalimiz için.
Temelini attık,
Cumhuriyet için.

Boşa dökülmedi bu kanlar,
Özgürlüğümüz için.
Hep ileri koşalım,
Cumhuriyet için.

Durmadan dalgalanır şanlı bayrağım,
Özgürlüğün temsili için.
Ufuklar gül açsın, gülsün toprağım
Cumhuriyet için.

Geldi bize ne mutlu,
29 Ekim;
Al bayrak dalgalanır,
Cumhuriyet için.

ASMİN GÜRBİY

KURULDU TÜRKİYE YENİ BAŞTAN

Duyuldu cihanda, 101 pare top sesi.
Bayrağımız kapladı, o anda tüm ülkeyi.
Herkes bir ant içti,
Korudu vatanını, sevdiklerini.

Herkes sever ülkesini,
Seven de korur sevdiğini.
Konu sevgi olunca,
Ortaya koyar tüm benliğini.

Saat 20.30'du seçildi ilk başkan.
Yüz elli sekiz azanın oyuyla,
Oldu Mustafa Kemal Başkan.
Ve kuruldu Türkiye yeni baştan.

ENES ÖZKAN

ULUSUN ÇIĞLIĐI

101 pare top atıldığı gün, semalar titredi.

İnsanların ii ürperdi.

Gözlerinden sevinç katreleri inerken

Şehitlerin kanıyla sulanan topraklar,

İnsanların umuduyla sarıldı.

Omuz omuza savařan askerler gibi,

Tek kurşunla can veren Mehmetikler gibi,

Tek yürek oldu Türk milleti.

Milletin adım sesleri yankılandı sokaklarda,

Şehitlerin ruhu titredi ufuklarda,

MehmetçiĐin zaferi duyuldu kulaklarda,

Cumhuriyetin ilanı ile huzura kavuřtu insanlar da.

Ulusun ruhu çıktı o gün kafesinden,

Yankılandı özgürce çığlıkları.

İçinde tuttuğu hasreti anlattı insanlara,

Toprak rahatladı.

Şehitlerin ruhu huzura ererken,

“Cumhuriyet!” sesleri, sokaklardaydı.

ZEHRA NUR YILDIZ

BEYAZ

“Ey şehit oğlu şehit!” dedi.

Akıttı kanını “Helaldir.” dedi.

“Bayrak salınsın, canım feda!”

“Canımı, kanımı, namusumu alsın da hüda!”

“Etmesin tek, beni vatanımdan cüda.”

Ezan sesi yükselsin!

“Garba da yürürüm, şehit de olurum!” dedi.

Beş geçe kapattı gözlerini beyazlığa,

“Vatan sağ olsun,

Ülkem var olsun!” dedi.

SUDE NAZ GÜNAYDIN

ÜLKEMDE DOĞAN GÜNEŞ

Yıl 1881...

Selanik topraklarında bir güneş doğdu.

Bilmezdi kimse, o “Kurtuluş Güneşi”!

Özgürlük kuşu pencereye kondu.

Vatan yolunda feda hepsi,

Gaziler, şehitler ve dökülen kan...

Oldu şimdi o bir komutan,

Kararlı, zeki, yol gösteren.

Manalı gözleriydi cesaret veren,

Keskin bakışlarıydı korku salan,

O sözleriydi gönülleri fetheden,

Yok mu bu vatan uğruna, canını veren?

Yıl 1938...

Dolmabahçe Sarayı’nda bir güneş battı.

Bilmezdi kimse onun hayallerini,

Ama o,

Kısacık hayatına bir cumhuriyet kattı.

MİRAÇ BOZDAĞ

10 KASIM HÜZNÜ

Hüzün sardı bizleri,
Bu sonbahar sabahı.
Çiçeklere büründü,
Anıtkabir yolları.

Çiçekler elimizde,
Koşarız Ata'mıza,
Taşırız kalbimizde,
Aziz hatırasını.

Hüzünlenir milletim,
Her 10 Kasım sabahı.
Çiçeklerle donanır,
Anıtkabir yolları.

NEHİR ACAR

HER ZAMAN HER YERDE

Anaların yüreği,
Askerlerin fermandihleri,
Milletin yiğidi,
Sensin, Mustafa Kemal Paşa!

Harplerde yanımızda,
Üzüntümüzde yanımızda,
Sevincimizde yanımızda,
Sen vardın, Mustafa Kemal Paşa!

Sevincimizle sevinen,
Üzüntümüzle hüzünlenen,
Kalbimizde yeşeren,
Sendin, Mustafa Kemal Paşa.

10 Kasım geldi,
Devran duruverdi,
Çiçekler soluverdi,
Hekim acı haberi verdi.
Hiç ölmedin Mustafa Kemal Paşa.

ENES ÖZKAN

BELKİ DE

Belki yeşermeyi bekleyen bir fidan,

Kim bilir?

Belki de “Ya koparırlarsa dalımı!” diye korkan bir yapraktım ben.

Canımın acıması mı korkutuyordu beni yoksa?

Belki korkularımınla yüzleşmem için kopmam gerekiyordu,

Belki de öğrenmek için.

Sahi, öğrenmek neydi?

Belki de öğrenmek toprakla suyun en saf haliydi.

Toprak kadar bilge ve su kadar berrak.

Peki öğrenmek nasıl olurdu?

Hayatın akışını bekleyerek mi, yaşayıp görerek mi?

Belki de o kutsal bilgiyle aydınlatan ışıklardaydı cevap.

Belki de “öğretmen” demektir suyun en saf hali,

Ve belki de saf su, omuzlar üzerinde taşınmaya değerdi.

SUDE NAZ GÜNAYDIN

GELECEĞİM ÖĞRETMENİM

Bir harfle başladı tüm maceramız,
Bir çift “mavi göz”dü benim ilk öğretmenim.

Sevgiyle eğitti geleceğin neslini,
Güzel günler vadetti öğretmenim.

Biz küçükken gördüler içimizdeki ışığı,
O ışığı açığa çıkarmaktı amaçları,
Karanlıkta bilgileriyle aydınlattılar bizi,
Güzel günler vadetti öğretmenim.

Bembeyaz sayfalara oldular bir pusula,
Sıcacık yürekleriyle ısıttılar okula,
Ektikleri tohumlar yeşerirken daha,
Güzel günler vadetti öğretmenim.
“Yeni nesil sizlerin eserinizdir.”

ESMA YILMAZ

ÖĞRETMENİME

Kuruyan ağacın ilacı su ise
Cahilliğin ilacı da eğitimidir.
Eğitime can veren de
Öğretmenlerdir.
Hatalarımda yol gösteren,
Başarılarımda benimle sevinen,
Beni hayata hazırlayan,
Yoluma ışık tutan bir fenerdir öğretmen.
Varlığı bizim için servettir
O bizim için en iyiyi arayandır,
Bizi evladından ayırmadan,
Anne sıcaklığı gösterendir.
Her şey için
teşekkür ederim,
Benim ben olmama yardımcı olduğun için.

BERKE ARSLAN BAYRAK

BİR ÖMÜR, BİN KARIYER

Onlardır küçücük hayatlara ilim öğreten,
Minicik hayatlara yazı yazdıran, yol gösteren.

Hem bir anne, hem bir baba gibi,
Çocuklar için ömürlerini feda eden.

Kimse veremez o bilgileri o miniklere,
Sevgiyle yaklaşırlar öğrencilere,
Arada bir oyun, bir yarışma,
Önemli bilgiler gidiyor zihinlere.

Onlar bizim öğretmenimiz,
En büyük değerlerimiz.
Tüm mesleklerin temelidir,
Nice insan yetiştirir.

Nesilden nesile eser yaratan,
Geleceği kurandır.
Atatürk'ün sözüyle:
"Yeni nesil sizlerin eseriniz olacaktır."

İçimizdeki sevinç,
Bizim ümidimizdir.
Geleceğim sizin emeğinizdir,
Birlikte güzel günlere öğretmenim.

MİRAÇ BOZDAĞ

ÖĞRENMENİN YOLU

Unuttum mu unutuyorum,
Kalbimin yolunu yokluyorum.
Öğrenmenin yolunu
Öğretmenimde arıyorum.

Aç kapıyı, aç kapıyı!
Geleceğimi arıyorum.
Bana bir güneş oldu,
Öğrenmekten hoşlanıyorum.

ÖZTÜRK ÖZDEMİR

ONUN ADI ÖĞRETMEN

Tüm suallerime cevap vermek için,
Çabalar bizim için,
Gece gündüz demeksizin,
Onun adı öğretmen.

Düşüp yaralandığımda,
Kötü günlerimde,
Hep o yanımda,
Onun adı öğretmen.

Bana doğruyu yanlış öğreten,
Benim hatalarımı düzelten,
Bana paylaşmayı öğreten,
Onun adı öğretmen.

HÜSEYİN SARI

ÖĞRETMENİME TEŞEKKÜR

24 Kasım'dı öğretmenimizi hatırlatan:
En değerli insan.
Ömrünü öğrencilerine adayan,
Tek hedefi bilgi aktarmak olan.

Ben sensiz hiçbir şey öğrenmedim
Ben sen olmadan neredeyse bir hiçim.
Öğrettiklerin ile aydınlığın zirvesindeyim
Her şey için teşekkür ederim.

Senin bilgilerin bizim için gerçektir.
Öğretmen "bilgi" demektir.
Ata'mızın da dediği gibi:
Yeni neslin sahibidir.

ALEYNA NAZLI ER

1915 ÇANAKKALE SAVAŞI

1916'ya kadar,
İngilizler geldi boğazımıza kadar,
Sultan Reşad verdi emri,
Paşalar, haydi ileri!

Sardılar boğazımızı dört bir yandan,
Çanakkale gözüküyordu kandan!
Seyit Onbaşı mermiyi vermişti çoktan,
Ordumuz galip gelmişti yoktan.

HÜSEYİN SARI

KURTULUŞ İÇİN TEK ÇARE ÇANAKKALE

Arıburnu, Conkbayırı, Anafartalar...
Vatan toprağı düşman ateşiyile yanar.
Erlere taarruz için değil, ölüm için yaşar,
Milletin kanı devlet için akar.

Düşman, Anadolu'da hayaller kurar,
Unutur ki Türk hür doğdu, hür yaşar!
Seyitler, Mustafa Kemaller özgürlük uğrunda yanar,
Ne deniz ne kara, olmaz düşmana yâr.

Kurtuluşa ermektir halkın derdi,
Hiçbir güce boyun eğilmedi.
Gayemiz zaferle sonuçlandı.
Zaferimiz, *hürriyet* ile taçlandırılmalı.

ECRİN KABAK

AĞABEYİMİN KÜNYESİ

**Daha kaç ağabeyim şehit olcaktı,
Daha kaç tabut görecekti minik gözlerim?
Daha kaç sabah,
Anaların feryadıyla açacaktım gözlerimi?**

**Anam meydana giderdi her sabah,
Ya mutluluğu ya hüznü getirirdi yanında.
Önce ağabeyimin mektubunu getirdi.
Sonra da künyesini.**

ELİF ÇAKIR

BİR KARIŞ TOPRAK

**Ne kadar şehit alacağım kollarıma,
Ne kadar kan hapsedeceğim içime?
Daha ne kadar ananın, babanın feryadını duyacağım,
Ne kadar insan gözyaşını dökcek üzerime?**

**Ne kadar düşman basacak naçiz vücuduyla?
Ne kadar daha anlamayacaklar,
Çanakkale'nin geçilmeyeceğini, geçilemeyeceğini?
Ne kadar daha çabalayacaklar?**

**Ne kadar çocuğun,
Ne kadar kadının,
Daha ne kadar ananın, babanın
Geçmez ve dinmez acısını hapsedeceğim?**

SUDE NAZ GÜNAYDIN

“İnsan, içinde bir yabancıyı barındırır; yazmak, işte o yabancıya ulaşmaktır.”

Marguerite Duras

2. BÖLÜM

Hikâye

Masal

Makale

Deneme

Fıkra

Gezi Yazısı

Şiir

Duyulardan Hareketle Yazma

Metinden Hareketle Yazma

Serbest Yazma Çalışmaları

Yaratıcı Yazma Çalışmaları

YİNE KAZANDIN BABAM

Şehit Savcı Selim Kiraz Anısına...

Babamla saklambaç oynardık...

Hep o kazanırdı, küserdim.

O, öyle bir gündü ki

Babamın saklandığı yeri bir daha bulamadım.

Büyüyünce anladım bazı şeyleri.

O adamın,

Benim babamı on sekiz saniyede nasıl çökerttiğini.

Bir beyazın, onu beş kurşunla nasıl hapsettiğini.

Ben sevmezdim hayal kurmayı,

Rüya görmeyi.

Gerçek olmadığını bilirdim.

Babam geldi bir gün,

Dayanamazdı ki beni görünce üzgün.

“Ben seni görüyorum oğlum.” dedi bana.

Önceden babam beni teselli ederdi

“Bak, bir şey yok; üzülme.” derdi bana.

Artık ben onu teselli ediyorum

“Baba bak, ben üzülmiyorum;

Sen de üzülme.” diyorum.

Ama düşünmeden de edemiyorum...

Ne yapmıştı ki benim babam?

“Selim” di ismi

“İyi di.” anlamı, kötü biri de değildi...

Bir gün hiç sebepsiz, zalimce katledildi.

SUDE NAZ GÜNAYDIN

SINIRLARIN ÖTESİNDE

Hayal gücü, insanın en kıymetli hazinesidir. Hayallerimiz, bizi sınırların ötesine taşıyan, birer kanat gibi hayatımıza renk katan ve bizi ileriye taşıyan güçlü birer motivasyon kaynağıdır.

Kalemimin her sihirli dokunuşunda kendimi bir başka dünyada buluyorum. İlk olarak, parlak renklerle süslenmiş, uçsuz bucaksız bir çiçek tarlasında dolaşıyorum. Kuşlar melodik şarkılarıyla, uçan balonlar renkli danslarıyla karşımda süzülüyor. Güneşin bedenimi saran sıcaklığında, huzur dolu bu atmosferde her anın tadını çıkararak ilerliyorum.

Sonra bir anda kocaman bir sarayda buluyorum kendimi. Duvarlar pırl pırl parlayan elmaslarla kaplı. Ormanın içinde gizlenmiş bir krallığın en önemli yerinde. Masal kahramanları gibi ejderhalar, periler ve büyülü yaratıklarla karşılaşıyorum. Ben de cesur bir kahraman olup aralarına karışıyorum.

Kalemimden çıkanlar beni her gün ayrı bir serüvene sürüklüyor. Zaman zaman uzak gezegenlere yolculuk ediyorum. Keşfedilmemiş diyarlarda geziniyorum, farklı kültürlerle tatlanıyorum. Hayalimdeki dünya; her zaman beni güldüren, mutlu eden ve ilham veren bir yer olmayı başarıyor.

Kalemimle yaşattığım hayallerim, benim için sadece bir kâğıt üzerindeki çizgilerden ibaret değil, o benim dünyamın yaratıcısı. Onunla sınırsız bir özgürlük ve sonsuz bir mutluluk buluyorum.

Kalemim, hayallerim için bir ilham kaynağı, bir yol gösterici. Onunla her gün farklı maceralara atılıyor, her gün yeniden hikâyemi yazıyorum. Hayal gücümü kullanarak sınırların ötesine geçiyor ve mutlu diyarlar çiziyorum.

AYSİMA KARAMANLI

KİRLİ OKYANUS VE MAVİ BALIK

Çok uzak okyanusların en alt katmanında yaşayan bir mavi balık vardı. Bu balık adından anlaşılacağı gibi masmaviydi. Mavi balık, çok mutlu ve eğlenceli bir balıktı ta ki o zamana kadar. Her şey o zaman başladı.

Mavi balık kalın bir naylon poşete sıkıştı, orada yardım edecek kimse yoktu. Mavi balık poşetten çıkmak için epey bir çaba sarf etti, fakat oradan çıkamadı. "İmdat imdat!" diye bağırdı fakat kimse duymadı. Aradan tam üç saat geçtikten sonra küçük ahtapot çırpınma sesleri duydu ve oraya doğru gitti. Mavi balığı görünce çok şaşırды, ama hiç beklemeden onu oradan kurtardı. Mavi balık küçük ahtapota teşekkür etti ve evine doğru gitti. Fakat felaketler peşini bırakmıyordu.

Eve geldiğinde annesinin yüzgecinin kesildiğini fark etti ve buna çok sinirlendi. Çünkü insanlar tarafından atılan bir teneke kutu kesmişti yüzgeci. Mavi balık buna bir çözüm aradı fakat elinden hiçbir şey gelmiyordu. Annesini tedavi ettikten sonra olağanüstü bir şey oldu ve okyanus görevlileri, Mavi balık ve annesini alıp akvaryuma götürdüler ama okyanustan çıkarken annesi kirli deniz atıklarına temas ettiği için orada öldü.

Mavi balık çok üzülmüştü fakat onu akvaryuma götürdüler, ona orada çok iyi bir şekilde baktılar, Daha sonra sarışın yeşil gözlü bir çocuk tarafından sahiplenildi. Bu çocuk Mavi balıkla her gün sohbet ederdi ve insanların doğayı ve denizi kirletmelerinden nefret ettiğini de her seferinde vurgulardı. Mavi balık büyük bir evin içinde akvaryumda yaşamaya başladı ve eskisi gibi mutlu, eğlenceli hayatına döndü.

ABDULLAH KARASU

ZAMAN DEĞİŞİR, BİZ DEĞİŞİRİZ

Henüz onlu yaşların başlarında, her şey çocukça gelir bize. Sevgi doludur içimiz. Rüzgârın ahengi, kuşların civıltısı, dopdolu sokaklar... Oyun gibidir hepsi, zevk alırız bu güzelliklerden.

Zaman değişir, dünya değişir, biz değişiriz. Büyüdüğümüzü fark ederiz artık. Çocuklukla ergenlik arasında kaybolur belki de yetişkinlikte bulmak isteriz kendimizi.

Gün geçtikçe toz pembe dünyamız masumluğunu yitirir. Bazen uzaklaşmak isteriz, bazen daha da yakından hissetmek... Ne olup bittiğini anlarız artık, fark ederiz pek çok şeyi, ya da fark ettiğimizi zannederiz.

Karmaşık duygular dolanır etrafımızda, kimi zaman azim, hırs; kimi zaman sevgi, merhamet. Düşünmek gerek her seferinde, en doğrusunu seçmek lazım...

Bazen sevinç, bazen gözyaşı, bazen ise gökyüzüdür çocuk... Ne olursa olsun, sevgi ve saygı ile eğitim ve öğretimle güzeldir. Kitaplarla, şehirlerle, keşfedilmiş ve keşfedilecek olanlarla doldurulmalıdır. En güzel erdemler hediye edilmelidir ona.

Sevgi ve saygıyla, umut dolu bir dünyaya...

ECRİN KABAK

ON İKİ YAŞIN KIYMETİ

On iki yaşında bir çocuk olmak nasıl bir duygu acaba? On bir yaşındakiler anlar mı onları? Pek sanmam.

Her yaşın kendine göre zorluğu, kolaylığı; avantajı ve dezavantajı vardır. Mesela benim gibi on bir yaşındakilerin yaşadığı zorluklar da yok değil: ergenlik, sınav stresi ve LGS'ye erken çalışmak...

Hiçbir yaşı bu kadar merak etmedim. Fakat bu on iki yaş çok ilginç. Belki bu yaş on iki yaşındakiler için eğlencelidir, belki de çok kötü geçiyordur. Bu konuya pek açıklık getirilemez. Çünkü *herkes yaşını farklı yaşar*.

Ben de seneye on iki yaşına gireceğim. Artık çocukluğum elimden kayıp gidecek diye düşünüyorum. Bazen güzel bazen de kötü anılar olacak on iki yaşında. Olsun, olması gereken gülümseyerek ve mutlu bir şekilde yola devam etmektir.

Çocukluk da gidiyor zamanla. Bunu düşünüp geçmişte yaşadıklarımızdan ders çıkartıp şimdiye bakarak geleceğin önünü açmak gerek. On iki yaşındaysan gençliğe atacağın ilk adımın, yaşının değerini bilerek yaşamak gerek.

HAYRUNİSA AYDEMİR

PASTADAKİ MUM SAYISI

Küçükken büyümek isterdik, büyüdükçe de küçülmek istedik. Pastadaki mum sayısı çoğaldıkça daha da anladık gerçekleri, insanları daha iyi tanıdık. Diğerleri değiştiğimizi düşünürken biz sadece büyüyorduk. Büyüdükçe de her şeyin farkına varıyorduk.

Bir daha çocukluğumuzda yaşadığımız anılar kadar mutlu, masum veya eğlenceli olmuyor diğer yaşadığımız anılar. *Büyüme*, cazip bir kelime gibi geliyor hâlâ bana; sanki büyüdüğümde herkes beni daha çok sevecekmış gibi geliyor. Ama kimse karşılıksız iyilik yapmıyor ya da o eski çocuk masumluğu diye bir şey kalmamış.

Ve Cemal Süreya'nın da dediği gibi "Çocuk olsam yeniden, bir tek düştüğüm için acısa içim ve kalbim çok koştuğum zaman çarpsa sadece." Keşke çocuk olsak yeniden...

ESMA YILMAZ

YAŞANAMAYAN ÇOCUKLUK

İnsanlar on iki yaşında bir çocuğun ergenliğe girdiğini, çocukluğunun bittiğini, olgunlaşıp artık yetişkin bir birey gibi yaşayacağını düşünür. Çünkü insanlar, yaşlıların artık kendi çocukları tarafından bile istenmediği bu dönemde, aradan gençlik enerjisine sahip bir kişinin çıktığını görünce rahatsız olurlar ve çocukluğu bitirmek isterler. Fakat bu yanlıştır.

On iki yaşında bir çocuk bence çocukluğuna daha yeni başlamış, bilimsel olarak kanıtlanamayan ruh yaşının sınırlarını daha zorlamaya bile başlamamıştır. Belki de ömrünün sonuna kadar da çocuk ruhuyla yaşayacaktır. Bir kişi yaşıyla ilgili en çok baskı altında bulunduğu bu dönemde, çocukluğunu ebelemece oynayıp enerjisini tüketmeden, saklambaç oynayıp gözlerini yummadan, top peşinde koşturup rekabet aramadan geçirdiyse eğer yaşamadığı çocukluğu adına üzülürüm.

Günümüzde çoğu çocuk bu şahane eğlencelerini, akli yavaş yavaş ele geçiren telefon gibi çocukluk düşmanı aletlere kaptırmış olsa da bu durumu düzeltmenin bir yolu bulunmalı ve çocukları bu cihazlardan kurtarmalıyız. Çocukluğunu yaşamayı başkalarına da yaşattırmayan ruhsuz insanlar gibi olacağıma, ömrümün sonuna kadar dalga geçilecek bile olsa çocuk ruhlı bir insan olarak yaşamayı tercih ederim.

MİRAÇ BOZDAĞ

SAVAŞTA YAŞAYAN ÇOCUK

Ben çocuğum!

Gülmeyi unuttum, oynamayı hiç bilmiyorum.

Artık benim kalbimde korku yerleşti.

Bombalarının seslerini duymak istemiyorum.

Birbirimizi hissetmek istiyorum!

Savaşta ölen yada ailesiz kalan çocuklar var.

Uyduğumuz zaman yanımıza kefenimizi koyuyoruz.

Benim suçum ne? Neden babasız yaşamak?

Ben çocuğum!

Bütün çocuklar gibi oynamak istiyorum.

Gülmek de şarkı söylemek de istiyorum!

Bombaların seslerini duymak istemiyorum.

Savaşta, önümde nasıl öldüklerini görmek istemiyorum.

Dünya yeniden aydınlansın.

Savaş bitsin, acı bitsin.

Ailesiz yaşamak istemiyorum.

DABAREK BADAWI

MAVİ EVREN

Mavi, en çok gördüğümüz renklerden biridir. Bazen bir çiçekte, bazen bir taşın üzerinde, bazen bir gezegende. Hayatın var oluşunda bile en çok mavi vardır: yıldızların oluşumunda, yok oluşunda... Ocakta yanan ateşte, bulutsuz bir gökyüzünde, okyanusun tertemiz sularında, bazen de ahtapotun kanında. O kadar fazla mavi var ki... Evrende her yerde mavi var.

Avrupa'da yapılan bir araştırmaya göre en sevilen renk maviymiş. Mavi, bir çalışma yaparken bile çok işe yarıyor. Mesela, mavi ışık altında çalışmanın odaklanmayı kolaylaştırdığı ispatlanmıştır. Sınavda mavi kalem kullanmak da eski bilgileri hatırlamada işlev görmektedir.

Mavi her yerde... Bazen çok güzel bir papağanda bazen uçsuz bucaksız ufukta; ömrü bitmiş bir yıldız patlarken etrafa saçtığı renklerde, gökkuşağında, bazen bir insanın gözünde...

Bazen, bazen, bazen... İşte o kadar fazla mavi var ki... Mavi her yerde ve hep öyle olmaya devam edecek.

ALİ CEM ERDOĞDU

KAHVERENGİ

Kahverengi *sıkıcı, bereket kaçırın, huzur kaçırın* diye tanımlanan bir renktir ama o kahverengi toprak değil midir bizi yetiştiren, bize hayat katan? Sayılı zamanlar yaşadığımız hayatı bize veren ve sonsuzu yaşayacağımız yer olan.

Kahverengi ölümün korkusu gibi de düşünülüyor olabilir ama bence sakinliktir ölüm, belki de huzur. Toprağa bastığınızda içinize doğan güzel ve naif enerjinin rengidir kahverengi, mecnun ruhunda feryatları susturan enerjidir. Bazen de yenilenmedir, sonbaharda sararan yaprakların dökülmesi ve ağaçların nefes almasıdır kahverengi. Yaşanan fani hayatının toprakta yenilenmesidir.

Kahverengi bazen de bilgidir. Güzel sözlerin bulunduğu eski sayfaların rengidir kahverengi. Mum ışığında hissettiğin güvenin ve sıcaklığın rengidir kahverengi. Bazen anıların rengidir kahverengi, taş toplamak veya küçükken ahşaptaki balı aramanın sadeliğidir. Çocukluğun dürüstlüğü kadar saftır kahverengi.

Uzun lafın kısası kahverengi topraktır aslında ve toprak da hayatın ta kendisi...

ESMA YILMAZ

BENİM RENGİM

Mavi bir renk olduğu kadar hayatın da simgesidir. Mavi; gökyüzüne bakınca bulutu, hayata bakınca rahatlığı, bebeklere bakınca ise saflığın simgesidir. Hayat kadar rahat, bebek kadar saf ve temiz, su kadar berrak. Ay yıldızlı bayrağımızın arkasında da gökyüzü vardır. Bu yüzden en sevdiğim renk ve simgedir mavi.

Her zaman her şeyi isteyemeyiz, yapamayız. Ama bir rengin can sıkıntımızı almasını, ufkumuzu açmasını isteyebiliriz. Her canım sıkıldığında başımı kaldırır ve sadece izlerim. Bazen en büyük ilaç, düşünmeden sessizce odaklanmaktır. Dinlenmenin en iyi yolu budur. Mavi de bunu sağlayandır.

Her rengin ayrı bir güzelliği, ayrı bir tonu vardır. Ama mavi; ay çıkınca solan, güneş doğunca hayata yeniden başlayandır. Her anne çocuğunun gözlerini açınca mavi bulutlar görmesini ister; hayatlarını mavinin içinde, bulutların üzerinde yaşayan ve çok mutlu olan çocuklar.

FATMA EREN

MAVİ HAYALLERİM

Mavi deyince kimilerinin aklına erkeklere ait bir renk olduğu gelir fakat bence bu değildir mavi. Mavi deyince küçüklüğüm, mutluluğum, ağladığım, içimin içime sığmadığı günler gelir aklıma.

Küçükken kuzenlerim, arkadaşlarım her ne kadar dalga geçtilerse de asla vazgeçemediğim o renktir mavi. Her mavi pamuk şeker gördüğümde: “Anne, lütfen bulutları alalım.” diye yalvarışım, bir çocuğun üstünde mavi bir şey gördüğümde ağlayışım, boya kalemlerimin içinden maviyi çıkartıp başlık kalemi yapışım gelir aklıma. Babama odamın duvarlarına zorla şirinler resmi çizdiğim gün asla çıkmaz aklımdan. Mavi ambalajlı ürünleri her gördüğümde gerekli gereksiz annemden isterdim ama sadece isteyebilirdim.

Gözlerimin önünden film şeridi gibi geçiyor anılarım, içinden bir tanesini, en azından bir tanesini çekip alabilsem ama nafile... Ne kadar istersem isteyeyim asla olmayacak bir hayal. Küçükken “Eğer büyüyünce bir evim olursa her yeri masmavi yapacağım.” derdim. Aslına bakarsanız bu hayalim hâlâ aynı çünkü hayaller yaşatmak için vardır. Eğer o hayalin sadece hayal olup kalırsa bunun ne manası var ki?

Bence her rengin bizim için bir manası vardır. Benim için mavi, gökyüzünde kaybolan küçüklüğüm, masmavi bulutların arasında kurduğum hayallerim ve o bulutların arasında kaybolduğum günlerdir.

EYLÜL TURAN

HAYALLERİMİN RENGİ PEMBE

Renk dendiğinde aklıma mutluluk, sabırsızlık, para, özgüven, aşk gibi birçok şey gelir. Aslında tüm renkleri çok severim ama benim için *pembenin* yeri bir başkadır. Pembe denince aklıma gelen ilk şey, küçüklüğüm ve hayallerimdir. Pembe rengi gördüğümde dalarım eskiye, küçüklüğüme ...

Pembe bana öğretti birçok şeyi. Mesela sevinci, sabırlı olmayı, küçük şeylerle mutlu olmayı... Annem bana pembe kapaklı defter alacağını söylediğindeki heyecanımı, sabırsızlığımı, kalbimin güm güm atışını ve o pembe simli günlüğümü açıp mutluluğumu, sevincimi; dertlerimi, hüznlerimi yazdığımı hatırlarım. Pazara gittiğimizde renk renk birçok tişört varken pembe tişört aradığımı bilirim. Annem bana elbise alacağı zaman “Elsalı alayım mı?” dediğinde “Hayır anne, pembe prensesli elbiseyi istiyorum.” derdim. BİM’e girdiğimizde Ruby çikolatayı gördüğümde

“A, bak anne pembe okolata! Alabilir misin?” diye ısrar ederdim. Pazarda Hello Kitty’li pembe parfüme satıcı 25 TL dediğindeki hüznümü anlatamam. Yine de harlıklarımı sabırla biriktirip sırf pembe olduğu için bu parfüme 25 TL yatırır ve o an inanılmaz mutlu olurum. Gece annemin yanında uyumuş numarası yaptığımda aslında hayaller kurardım: Pembe yatağımın, pembe duvarımın, pembe takılarımın, pembe bebeklerimin ve oyuncaklarımın olmasını isterdim. Babamın işten gelirken aldığı kekin içinin pembe olduğunu gördüğümde sadece pembe jölesini yiyip, kenarlarını ağabeyime verip; babama sarılıp, öpüp, teşekkür ettiğim güzel zamanları sık sık anarım.

Kuzenim bana “Hangi rengi seviyorsun?” dediğinde “Pembe rengi seviyorum çünkü pembe kız rengi.” dediğim günleri sanki dünmüş gibi hatırlıyorum. Ama artık şunu öğrendim: Pembe, kız rengi; mavi ise erkek rengi değilmiş. Ama yine de şu an bana deseniz ki “Bir renk olsaydın, hangi renk olurdun?” diye ben yine *pembe* olurum. Çünkü ben sabırlı olmayı, mutlu olmayı, paranın mutluluk vermediğini, küçük şeylerle mutlu olmayı pembeyle öğrendim.

MELEK SERTKAYA

DELİ RUHLAR

Çok alışmışız anlamadığımız ruhlara *deli* demeye. Yaşamak zor ve yorucu. “Çoğu insan, yaşayamaz sadece var olur”. Gece gündüz fark etmeksizin bir kaçış yolu aranır ve bu kaçış yolu da ruhumuzun derinliklerinde bulunur.

Bazen en derin denizlerde boğulmak, en derin kumlara gömülmek gerekir yaşamak için. Kimse senin için boğulmaz veya gömülmez. Bu yüzden kendi senaryonun yönetmeni olmalısın.

Tutunacak dalınız olmadıysa kendinize yeni bir kök oluşturmalsınız. Belki yıllar sürer o kökü oluşturmak ama sonuçta oluşur. Kimsenin o kökü kurutmasına da izin vermemelisiniz.

Ruhtar bedene yansımaz ama kafanın içinde fazlasıyla hissedersin ruhunu. Bazı şeylerin kafanda dönüp durması delirtir belki de ruhu. Kim bilir yaşadıklarını veya duygularını? Kafana vurur gerçekler ve bunlar acıtır canını, düşünmekten alamazsın dalgın gözlerini, bulutlu gökyüzünden. Ve diğerleri, bu yaşayan dalgın insanlara *deli* demeye alışmışlardır.

ESMA YILMAZ

İNSANLAR ARASI BAĞ

Sevgi sizce sadece bir kelime midir? Bence hayır. Sevgi her kapının anahtarıdır. Sevgi arkadaşlık bağı, aile bağı ve çeşitli toplumsal bağlar kurmaya yarar. İnsan kendini rahat hissettiği yerde huzur bulur, huzur bulduğu yerde mutlu olur. Aslında bunların hepsinin temelinde sevgi vardır.

Eğer karşınızdaki insandan veya insanlardan saygı görmek istiyorsanız ilk önce siz, kendinize saygı göstermelisiniz. Peki sevgi olmadan saygı olur mu? Tabii ki hayır. Çünkü saygının temelinde de sevgi vardır.

İnsan mutlaka önemsendiği, başını omzuna koyabileceği ve güvenebileceği bir arkadaş ister. Kişinin karşısındakine güvenmesi önemlidir ama karşınızdaki size sevgi göstermeyince aranızdaki bağ kopar. Tek tek diğer arkadaşlık ilişkileriniz de zamanla bozulur.

Aile ilişkisi de böyledir. Ailede bireyler birbirleriyle sevgi bağı kurarlar. Aralarındaki bu bağ ne kadar güçlüyse birbirlerine o kadar yakınlaşır, birbirlerine daha fazla önem vermeye başlarlar.

İnsanlar birbirlerine hoşgörü ile bakarlarsa sevgi bağı güçlenir ve toplumsal bağ ortaya çıkar. Toplumsal bağın olmadığı bir ülke düşünün. Şiddet artar; kavgalar, cinayetler ve daha fazlası...

Sevgi asla bitmez, hatta çoğaltılabilir. Sevgi çoğaldıkça arkadaşlık ilişkileri, aile ilişkileri ve toplumsal ilişkiler güçlenir. Bulha'nın şu sözüyle bitiriyorum. "İçinde sevgi barınan için, bütün dünya tek bir ailedir."

TUANA OZAN

SEVGİ

Sevgi, insanı bir varlığa ya da kavrama bağlayan duygudur. Bu duygu, en çok bir insanı diğer insana bağlar. Aile, arkadaşlık, diğer canlılar ve diğer duygular hepsi bu duygu ile bağlantılıdır.

Sevgiyle yaklaşan bir insana saygı duymalı. Sevgi ve saygıyı bir arada hissetmek, bulunulan ortamda mutluluk duygusunu yayar.

Sevgiyi kalpte bulmak ve onu dışa yansıtmak gerekir. Kalpteki sevgi insanın gözüne yansımali. Bir insan, diğerinin gözüne baktığında tebessüm etmeli ona. Sevgiyle kalplerin sırları açılmalı.

Sevgiden bir şey saklanmamalı, sevgide güven olmalı. Sevgide yalan olmamalı, sevgide dürüstlük olmalı. Sevginin içine kötü duygular girmemeli.

Sevgi değil mi insanları iyileştiren, kalpte oluşan yaraları saran? Sevgi bir çiçek kadar narin, bir cam gibi kırılğan veya bir bebek gibi saf olabilir. Toprağın, havanın veya suyun uyumu gibi kalpler de birleşebilir. Tıpkı biri olmadığında düzenin bozulacağı gibi.

Sevgi bağlılıktır. Canlılar sevgiyle birbirine bağlıdır. Bu bağlılık bozulursa güzel duygular yok olur ve güzel olan her şey.

Belki sevmek acı çektirir ama sevmemek de öldürebilir. Sevmeyen biri sevilemez ki. Hem sevilse de yalnız sevilmenin bir anlamı yoktur. Sevgi karşılıklı bir duygu olmalıdır. Seven sevilmelidir.

Sevgi güzelliştir... Sevgi, ruhun güzelliğidir. Sevgi, insanın güzelliğidir. Sevgi; kalbin, bazen de mantığın güzelliğidir.

Kısacası *sevgi* her şeydir. "Ve son olarak hastalığın sevgisizlikten; şifanın ise her zaman sevgiden, şefkatten geldiğini çok iyi biliyorum."

ESMA YILMAZ

SEVGİNİN İÇ YAPITLARI

Sevgi kelimesini hep duyarız. Fakat bu sevgi nedir? Herkesin dilinde dolanan bu kelime ne anlama gelir? Sevgi aslında bağlanmak; kayıtsız, şartsız, sebepsiz birine güvenip ona inanmaktır. Sevgi mutluluk getirir. Sabina'nın dediği gibi "Sevgi, karşılıklı verilen mutluluktur."

Mutluluk, aslında sevginin bir çeşididir. Yani, bir kişiyi sevmezsen; o sana mutluluk getirmez. Fakat mutluluk sadece sevdiğin kişiden ibaret değildir. İnsan yediği yemekten, içtiği sudan hatta aldığı nefesten bile mutlu olabilir. Mutluluk aslında bir hayat felsefesidir. Mutlulukla sevgi arasındaki bağ çok kuvvetlidir.

Sevgi çok başlıklı bir konudur. Bu başlıkların biri de güvendir. Güven olmazsa insanların birbirine duyduğu saygı azalır. Güvensizlik, insanların birbirine duyduğu sevgiyi de kısıtlar. Güven insan ilişkisinde çok önemli ve değerlidir.

Sevginin olduğu yerde saygı, güven gibi duygular kendiliğinden oluşur. Saygı sadece sevgi içinde değil, her yerde karşımıza çıkar. Saygının olmadığı yer olumlu insan ilişkilerini de içermez.

Kısacası, sevginin olduğu yerde mutluluk, saygı ve güven kendiliğinden doğar. İnsanlık için en önemli şeylerden birisi de sevgidir. Sevgi olmazsa insanlık olmaz.

SUDE NAZ GÜNAYDIN

MUTLULUK

Mutluluk en güzel duygulardan biridir. İnsanları mutlu etmek ne güzeldir! Gözlerindeki o masumluğu, sevgiyi görmek ne güzeldir! O yüzlerindeki güzel gülüşler, mutluluk, huzur, sevgi, heyecan...

Mutsuz olan o kadar çocuk var ki onları mutlu edecek birileri bazen yoktur. Aslında mutsuz çocuklara küçük bir hediye alsak o yüzlerindeki, gözlerindeki küçük gülüşleri görmek bizi de mutlu eder. Mutsuz olan sadece çocuklar değildir yaşlılar da mutsuz olabilirler. Bazen yaşlılar da aynı çocuk gibidirler. Yaşlıları da mutlu edince onlarda bir çocuk gibi sevinirler, mutlu olurlar. İşte bu yüzden insanları mutlu etmek çok güzel bir şeydir.

Aslında herkesi mutlu edebiliriz ama bazı insanları ne kadar mutlu etmeye çalışsak da içlerinde geçmeyen bir acıları vardır. Mutluluk sürekli olan bir şey değildir. Hele ki bazı insanlar için bir gülüp geçilecek bir konudur.

Bazen mutluluklar bizi göz yaşına da boğabilir. Bu gözyaşlarına da mutluluk gözyaşları denir. Mutluluk aynı zamanda sevgiyi gösterir. Bir insan sizi mutlu ediyorsa o insan sizi seviyordur. Sürekli insanlar sizi mutlu edemez birazcık da bizim kendi kendimizi mutlu etmemiz gerekir. Şöyle bir söz vardır: "Kendinle mutluysan kimseyle derdin olmaz." Bu yüzden sürekli başkalarından bizi mutlu etmelerini beklememeliyiz.

SUDE YAŞAR

SEVGİNİN PEŞİNDEN SÜRÜKLENENLER

“Sevgi, doğanın ikinci güneşidir.” demiştir George Chapman. Bu sözleriyle sevginin ne kadar önemli olduğunu vurgulamıştır. Sevgi o kadar önemlidir ki onsuz yapamayız, yaşayamayız. Her şey aslında sevgiyle başlar.

Sevgi, merhamete çok benzer aslında, hatta sevgi ile merhamet ikiz kardeşlerdir bile diyebiliriz. Merhamet varsa sevgi vardır. Merhametsiz bir insan sevgiden yoksun kalmış demektir.

Sevgisiz bir insan yoktur ve bence hayal bile edilemez. Çünkü nasıl kanatsız bir kuş yarım kalıp uçamazsa, sevgisiz bir insan da yarım kalıp yaşayamaz. Sevgisiz kaldığımız zaman bir yanımız her zaman eksik kalır.

Günler boyu susuz kalmış birini düşünün, nasıl da bir damla suya muhtaçtır. Aynı şekil de sevgisiz bir insan da sevgiye o kadar muhtaçtır. Nasıl yeni doğmuş bir bebeğin annesine ihtiyacı varsa insanın da öyle sevgiye ihtiyacı vardır.

Sevgi ve saygı birbirlerine görünmez bir iple bağlı olan iki kelimedir. Sevgi hissettiğimiz şeye saygılı da olmamız gerekir. “Eğer sevgi bir çiçekse saygı onu koruyan saksıdır. Çiçek solmaya başlamışsa dikkat edin saksı mutlaka çatlamıştır.” der Erich Fromm.

Dünyada sevgi olmadıkça dünya yaşanılacak bir yer olamaz. Dünyadan sevgiyi çıkarırsak elimizde hiçbir şey kalmaz. Hz. Muhammedin de dediği gibi “Sevgi; acıyı tatlıya, toprağı altına, hastayı şifaya, zindanı saraya, belayı nimeti ve kahrı rahmete dönüştürür. Demiri yumuşatan, taşı eriten, ölüyü diriltten sevgidir...”

ZEHRA NUR YILDIZ

KARARMIŞ SOKAKLAR

Kapkaralık bir sokaktı ya da bana öyle geliyordu. Boş araziler, boş sokaklar... İçimizi aydınlatacak küçücük bir ışık bile yoktu. O karanlık insanı kendine çekiyordu ya da oraya gitmek için sadece mızımızlanıyorduk. Birden bir ışık saçıverdi etrafa göz bebeklerim... Fal taşından da fazla büyümüşlerdi. Tek büyüyen göz bebeklerimiz değildi, onlarla birlikte çocukluğumuz da büyüyordu. Peki ya içimizdeki çocuk o neden asla büyümüyordu? Belki de o karanlıkta kalıp kaybolmak istiyordu. Kimse ne onun çığlıklarını ne de benimkileri duyuyordu.

İnsanlara göre belki de apaydınlıktı o dünya. Belki de o tertemiz denizler gibi insanlar pisletiyordu onu. Tam ayağa kalkacakken, tam o aydınlık dünyaya savrulacak iken biri bir tekme atıyor ki ne tekme... İnsan belki de bir daha asla o aydınlık dünyayı merak etmiyor; sonrası hep umutsuzluklar, hep boş gözler, boş umutlar. Gerçekten de bu kadar kötü müydü dünya? Yoksa dünya değil; içerisindeki insanlar, hep umutsuzluk ile bakan bizler miydik kötü?

Sevmek, sevilmek nedir hiç mi bilmedik, hiç mi sevdiğimiz birine kol kanat germedik? Evet işte yolculuğum tam da burada başlıyordu: sevgi yolculuğu. Hiç mi annemizden bir iltifat bile duymadık sahiden yoksa o söylenen kötü sözleri duymayalım diye kulağımızı tıkarken söylenen iyi sözleri de mi duymadık?

“Kalp midir sev diyen yoksa yalnızlık mıdır körükleyen? Sahi nedir sevmek? Bir muma ateş olmak mı, yoksa yanan ateşe dokunmak mı? “

EYLÜL TURAN

UYUMSUZ HAYAL KURMA HASTALIĞI

Saygıdeğer Öğretmenim ve Sevgili Arkadaşlar,

Şimdi anlatacağım konu insanlarda yaygın görülen bir hastalıkla ilgili. Herkes bilir ki günlük hayatımızda hepimiz hayal kurarız ve hayal kurmanın insanlara birçok faydası vardır. Mesela, hayal kuran insanlar daha yaratıcı olurlar, hayal ederek gerçek hayatlarına şekil verirler ama her şeyin fazlası zarar olduğu gibi fazla hayal kurmanın da zararları vardır.

Peki sizce nedir fazla hayal kurmanın zararları?

Fazla hayal kurmak bazen hastalığa neden olur, bu hastalık İngilizce adıyla *maladaptive daydreaming*dir. Türkçe ve halk arasında bilinen adıyla *uyumsuz hayal kurma hastalığı*. Uyumsuz hayal kurma hastalığı "Bir kişinin çok fazla hayal kurma deneyimlemesi ve bunun günlük yaşama müdahale etmesidir." "Maladaptive daydreaming" terimini ortaya atan İsraili bilim adamı Eli Somer bu hastalığı şu şekilde tanımlamıştır: "İnsan etkileşiminin yerine geçen ve akademik, sosyal veya iş hayatında odaklanmayı zorlaştıran aşırı hayal kurma durumu." Belirtileri ise şu şekilde özetlenebilir: Çok canlı çok derin, içinden çıkılmayan çok uzun hayaller kurma. Bu hastalarda günlük hayata devam etmek imkânsız hale gelebilir. Bu hayalleri bir film veya bir şarkı tetikleyebilir. Hayal kurarken ileri geri sallanma yada daireler çizerek yürüme gibi tekrar eden fiziksel aktivitelerde gözlemlenebilir."

Uyumsuz hayal kurma hastalığına sahip bireylerin hayal kurma süreleri genel olarak günde 4-5 saat olsa da bu süre 7-8 saate çıkabilir. Bu hastalığa sahip kişiler, genel olarak hayal kurmaya küçük yaştan başlarlar ve bu hastalık küçükken topluma katılmayan, içine kapanık çocuklarda daha fazla görülür.

Bazı insanlarda bu hastalık ile ilgili yanlış düşünceler oluyor. Şunun gibi: "Ben fazla hayal kurarım, ben de mi maladaptive daydreaming hastasıyım?" veya "Hayal ve gerçeği ayırt edemiyorum, sanırım bende bu hastalıktan var." Bunlar yanlış düşünceler çünkü fazla hayal kuran her insan hasta olmuyor. Bu hastalığın başka belirtileri de var ve hayal ve gerçeği ayırt edemeyen insanlarda bu hastalıktan olamaz çünkü maladaptive daydreaming hastaları hayal ve gerçeği çok kolay bir şekilde ayırt edebiliyor sadece bu hayallerden çıkmakta zorluk yaşıyorlar.

Bu konuda yanlış düşüncelere kapılmadan önce gelin hastalığın belirtilerine bakalım. Şimdi soracağım sorulara cevabınız olumsuz yönde ise endişe etmenize gerek yok. İlk soru "Yataktan çıkmakta aşırı bir zorluk yaşıyor musunuz? Hayaller kurarak saatler harcadığınız oluyor mu? Sürekli kurduğunuz hayallerin konuları şiddet, farklı bir benlik, güç ve kontrol, hapsedilme, kurtulma ve kaçma temalarından biri veya daha fazlasını içeriyor mu? Hayal kurarken sürekli tekrar eden ileri geri yürüme gibi fiziksel bir alışkanlığınız var mı? “

Bu hastalık bir sendrom olarak kabul edilmiş değil ve uluslararası anlamda kabul gören ve tüm ruhsal bozuklukların listelendiği ruhsal bozuklukların tanısall ve istatistiksel el kitabına henüz alınmış değil. Maladaptive daydreaming hastalığı yenilmesi imkânsız bir hastalık da değil. İnsanların bu hastalıktan kurtulması için çeşitli çözümler var: Mesela kendinize bir hobi edinerek günlük hayatınızda kendinizi hayal dünyanızdan uzak tutup başka şeylerle zaman geçirirseniz bu hastalıktan kurtulabilirsiniz. Beni dinlediğiniz için teşekkürler.

SEMA ÖZCAN

UMUTSUZ GECE

Sizin hayatınız gündüz mü başlıyor, yoksa gece mi?

Gündüz, hayatı yaşamanız için verilen bir zaman, iyisiyle kötüsüyle. Gündüz yaşadığınız zorlukları geceye bırakırsınız, genelde bırakırız. Yetişkinler işe, çocuklar okula gider. Yaşadıkları zorbalıklar, hayal kırıklıkları hepsi içine kazınır insanın. Ağlamamak için zor tutarsınız kendinizi. Sessiz çılgınlıklar atarsınız içinizde.

Gündüz zor da olsa kolay da olsa bitecek. Batacak güneş. Geleceksiniz geceye. Başlayacaksınız düşünmeye. "Ben ne yaptım, acaba neden böyle oldu?.." Vesaire vesaire... Başlayacak gözünüzden yaşlar akmaya. Bitireceksiniz geceyi.

Lakin gündüzler her zaman kötü geçmez, iyi bir hayatınız varsa. Gezersiniz, yersiniz, içersiniz, anı dolu dolu yaşarsınız kısacası. Ne de olsa herkesin talihi, kazancı bir değildir.

Gündüzün zorluklarını atarsın geceye bazen de neşesini. Sonra yine gündüz olur, bir bakarsınız yine batıyor güneş. Bu döngü böyle devam eder. Gece, gündüz... *Kimine umut, kimine unut dermişçesine.*

ESMA YILMAZ

UMUDUN YUMAĞI

Umut; yaşanabilecek ya da yaşanmasını istediğimiz, dilediğimiz, asla dindiremediğimiz, ne kadar çok şey yaşasan da içinde yanan ateş, kalbimizde yeşeren o duygu. Umut bizim yaşamımız. İçimizde sönmeyen ateş, sabırla geçirdiğimiz günler, aylar belki de yıllar. Alışkanlığımız; vazgeçemediğimiz, kopamadığımız... Günlüğümüze yazdığımız ilk sayfa, doğduğumuz zaman ilk hissettiğimiz, ileride yaşayacağımız günler... Belki de bir mumun karşısında içimizden geçirdiğimiz o his, belki bir hastanede kafamızdan geçen düşünce.

Onsuz yaşayamayız; kanımız belki damarımızdan geçer, nabzımız atışlarına yenisini ekler ama kanımız akarken, nabzımız vuruşlarına yenisini eklemeye devam ederken, umut yoksa eksik devam eder bu döngü. Duyguların birleştiği, bir olduğu, beyaz bir zambakken kalbine renk getiren, o duygusuzluğun kollarından seni tutup çeken o duygu, o dolu duygu. İncancını içinden eksik etmeyen, seni ona bağlayan o görünmez duygu.

Nefes alırken ciğerlerimize dolan her duyguyu sırası geldiği vakit öne süren, yüzümüze yansıtan, bize yaşadığımızı iliklerimize kadar hissettiren, hiçbir adımda kendini unutturmeyen, yürürken ayağımıza batan her bir cam parçacığını hissettirebilen olan o duygu. Umut, bir ip yumağı gibidir baktığımız zaman, ne kadar çekersek o kadar uzar. Toplamaya çalıştıkça büyüyen, içinde çoğu duyguyu biriktiren yüce duygu. Umut olmaz ise hiçbir duygunun arkası gelmez, eksik kalırsın. Yuvası olmayan bir hayvan, belki de insan... Ne kadar hissetmesen bile umudun yoksa kalbinin bir tarafı terk edilmiş bir ev gibi darmadağın ve soğuktur. Ne demiş Cemal Süreya "Umut belki de gelecek sayfadadır. Kapatma kitabı." Ne zaman umutsuzluğa kapılırsan bak, belki de umut çok yakınındadır.

En umutsuz olduğun zamanda bile umut seni terk etmemiştir. Sen kendine "Ben kendimi terk etmişim." diyemezsin ki. "Hiçbir zaman hiçbir umut yok, diye bir şey olmaz." demiştir Dostoyevski. Çünkü hiç beklemediğin bir anda bile ortaya çıkabilcek bir duygudur bu. Yaşar Kemal'in şu sözüyle kelimelerime son veriyorum "Umutların öldüğüne iyice inandığın bir anda insanlık, binbir yönden açan bir ışık-umut çiçeğiyle birden aydınlanıverir."

ZEHRA NUR YILDIZ

KARANLIKTAKİ IŞIK

Sizce umut nedir? Umut, karanlığın içinde ışık aramaktır ve o ışığa doğru sabırla ilerlemek. Umut, ileriye adım atmamız için önümüzü aydınlatan ışık. Kimi zaman kalkmamızı, kimi zamansa hiç düşmemizi sağlayandır. Umutluysan ruhunda bir sürü duygu olduğunu fark edersin. Mutluluklar, hüznler ve daha nice...

Bir merdiven düşünün... Eğer merdiveni kendiniz inşa etmediyseniz hedeflerinize giden yol güvenli gelmez, o yola korkuyla bakarsınız. Kendim inşa edeyim, dersiniz bunun için *istek* gerekir, *istemek* gerekir.

"İstemek, başarmanın yarısıdır." derler ya hani, *umut da istemenin yarısıdır*. Diğer yarısı da *hedeflerimizdir*. Hedefe giden yollar çoğu zaman uçurumun kenarındaki kıvrımlar gibi olsa da umutlu olduğumuzda o hedefe ulaşacağımızı biliriz. O yolun sonunu, düzlüğü görürüz.

Kısacası, başarılı olmak için zeki olmak gerekmez: Umut gerekir, istek gerekir. Eğer umudunuz yoksa zaten hayata dair hiçbir şeyiniz yoktur. Sonuçta hayatımızı da umutlarımız belirler.

ELİF ÇAKIR

İMKÂNSIZ SANILAN ÜMİTLER

Yaşadığımız hayatta belki de bir *umuttur* aslında bizi ayakta tutan. Ben her ümidimi yitirdiğimde aklıma gelecek hedeflerim gelir, bir de saz âşıkları. Şimdi ben o saz âşıklardan birinin hayat hikâyesini paylaştığım sizlerle, Âşık Veysel Şatıroğlu'nun hayat hikâyesini anlatacağım:

Âşık Veysel Şatıroğlu, 1894 yılında Sivas vilayetinin Şarkışla ilçesine bağlı Sivrialan köyünde dünyaya geldi. Annesi Gülizar, babası "Karaca" lakaplı Ahmet adında bir çiftçiydi. Veysel'in iki kız

kardeşi, yörede yaygınlaşan çiçek hastalığına yakalanarak yaşamlarını yitirdi. Yedi yaşında aynı hastalıktan dolayı iki gözünü de kaybetti. Babasının oyalanması için aldığı bağlamayla önce başka ozanların türkülerini çalmaya başladı.

1930 yılında Sivas Maarif Müdürü olarak görev yapan Ahmet Kutsi Tecer ile Kutsi Bey tarafından düzenlenen bir şairler gecesinde tanıştı Kutsi Beyi'n desteği ile bir çok ili dolaşmaya başladı. Âşık geleneğinin son büyük temsilcilerinden olan Âşık Veysel, bir dönem yurdu dolaşarak köy enstitülerinde saz hocalığı yaptı.

1970'li yıllarda bazı müzisyenler Âşık Veysel Şatıroğlu'nun deyişlerini düzelterek yayılmasını sağladı. Şu anda geçmişten günümüze kadar en iyi âşıklardan biri olan; hâlâ deyişleriyle, şarkılarıyla ve şiirleriyle gönlümüzde taht kuran Aşık Veysel Şatıroğlu ve onun gibiler engelleri aşip imkânsız sanılan ümitleri gerçekleştirdi. Siz de ümidinizi yılmayın, yaşamaya ve nefes almaya devam edin. *Unutmayın; ümit bir nefes gibidir, bir kez içine çekmediğinde boşa gider hayatındaki tüm ümitlerin.*

SÜMEYYE AYGÜN

UNUTULAMAYAN GEÇMİŞ

Güneşin doğmak, ayın batmak için bile bir umudu vardır şu dünyada. Her ne kadar doğan batacağını bilse de yine bir umut, yine bir umut... Sanki güneşin kıymetini, ayın sönmesini bekleyebiliriz artık.

Umudu sevgiyle bağdaştırabilir miyiz? Bir anne sevgisiyle "Kızım gelecek." diyen bir anneyle.

Kızını okuldan almaya giden anne uzun bir süre okul kapısında bekler ve kendi kendine söylenmeye başlar: "Belki kızım eve gitmiştir." der ve eve doğru yol alır.

Bir süre sonra düşüncelere dalar ve tekrar söylenmeye başlar:

"Ya eve gitmemişse?"

"Ya arkadaşlarının yanındaysa?"

"Neden bana haber vermedi?"

Söylemesi lazımdı...

İçinden kızına söylenirken eve vardığının farkına varmaz. Kızına seslenir. Derin sessizlik...

Aynı şekilde yine seslenir:

"Kızım neredesin?.."

Tekrar sonsuz, derin bir sessizlik cevap verir kadına. Endişelenir ve kızını arar.

Telefonun sesi evden gelir, tekrar söylenmeye başlar:

"Ah kızım, yine mi yanına telefonunu almadın?" der. Telefonu kapatır kapatmaz arkadan bir kapı gıcirtısı gelir. "Kızım sen mi geldin?" diyerek arkasını döner ama kocasını görür. Tedirgin gözlerle bakmaya başlar. Kadın yeniden konuşmaya başlar:

"Bu kız niye eve gelmedi?"

"Niye telefonu yanına almıyor?"

“Söylesene!”

Adam cevap verirken kadın gözleri dolu şekilde “Tamam, beni kızımın yanına götür.” der. Tıpkı evleri gibi bir yere giderler, derin ve sessiz... Duyulan tek şey kadının ayak sesleri ve gözündeki acının içten içe çığlıklarıdır.

Etrafı süzer ve kızının yattığı yere bakar. Konuşmaya başlar “Senin gibi narin çiçekler, senin üstünü örtmüşler. Biliyorum kızım, çiçeklere zarar vermeden kalkacaksın oradan, belki de son defa ‘Seni seviyorum annem.’ der ve yatarsın yeniden.”

BEREN BEGÜM SONIŞIK

BÜYÜK SENARYO

Bazen bazı şeyler çok düşündürür insanı. İleride olacağın meslek veya direkt olarak geleceğin. Geleceği için büyük adımlar atmalı insan ki geleceği attığı adımlar gibi büyük olsun.

Bu adımları atarken imkânsız der gururumuz veya manasız der mantığımız. Tecrübelerimiz de “Riskli.” der belki ama kalbimiz “Yine de denemeye değer der.” çoğu zaman.

Hata yaptığımız zaman, kafamızda o hatayı büyütme yerine “Atacağım büyük adımlarda ilerlemek için bu hataları merdiven olarak kullanmalıyım.” diye düşünmeliyiz.

Tırnaklarımızla kazıyıp geldiğimiz yolda, bazı yakınlarımızdan tırnak kadar değer görmemek üzer insanı. Bu zamanlarda geleceğin hayalini kurmak bir terapi gibi gelir insana. Yastığa başını koyup uzun uzun düşünmek rahatlatır insanı.

Diğer insanlar bazen senin gördüklerini göremez veya senin duyduklarını duyamaz. Onlar senin rüyalarıdır belki de kurduğun hayallerin. Sarılacak kimsen olmadığında hayallerine sarılmalısın.

Acı, hemen geçecek bir duygu değildir mutluluk gibi ama güç verir insana. İnsan bazen imkânsız da olsa, manasız da olsa, riskli de olsa eğer inanıyorsa *denemeli*. Belki bir kere belki de bin kere denemeli.

ESMA YILMAZ

KIRGIN DAL

Umut; insanın yaşadığı her şeye rağmen dimdik durmasıdır. Umut, ne kadar yıkılsan da sana verilen tek mucizedir; yıkıntılara kafa tutmak, pes etmemek, mücadele vermek demektir...

Bazen öyle şeyler yaşarsın ki dersin “Tamam, bitti artık. Her şeye bir son vereceğim.” ama aklında bir umut kalır. Yaşayıp da yaşayamadıkların, sevip de söyleyemediklerin aklına gelir.

Savaşa çocuğunu gönderip de kalbi pır pır atan annelerimiz, bir umut ışığıyla beklerler çocuklarını. Çocukları şehit olduktan sonra feryat figan ağlamaları gelir aklıma, haykıra haykıra “Oğlum!” diye bağırırları... En acısı da hayatta kalmaktır bu insanlar için. Artık gücü kalmamıştır, pes etmek üzeredir ama yapamaz; arkasında kalanları bırakıp da gidemez ve sadece bir umut parçacığına sarılır. İşte odur onu hayatta, ayakta tutan.

Umut; ayrılmış aşkların birleşimi, bitmiş hayatların dönüşü ve sona ermiş bir mutluluğun yeniden başlangıcıdır. Umut, kafadaki heyecandır; karnındaki kelebekler, hayattaki yanlışlarıdır. Umut, solmuş bir papatyanın su verildiğinde yeniden doğmasıdır. Umut, kayb olduğumuz denizde bizi yüzeyde tutan, kırılmasından korksak bile sıkıca tuttuğumuz dal gibidir.

FATMA EREN

ÇAMUR MU, KİRLİ İNSAN MI?

İnsanları anlamak kolay mı? Bence hayır. Diğer canlılardan üstün olarak bir aklımız var. Bu akıl, bize düşünmemiz ve bazı şeyleri birbirinden ayırmamız için üstünlük olarak verilmiştir.

İnsan sözcüğü bence çok zor bir sözcük, tanımı her bireye göre değişebilir. Kimine göre bir kişidir insan, sadece bir canlı. Kimine göre de hayat ve o hayata sığdırdığı güzel anılar, verimli dakikalardır; kimine göre de çok zor bir mücadele.

İnsanlar, kedilere *nankör* derler ama kendileri nankördür; yılanlara *sinsi* derler ama kendileri sinsidir. Kendisine yapılmasını istemediği bir şeyi başkalarına yapmayı çok sever çoğu insan. Bazı şeyleri alışkanlık edinir ve bunun ona zarar vereceğini bilmesine rağmen devam eder. Ve bu alışkanlıklar sadece kendisine değil, çevresine de zarar verir.

İnsan sözcüğü hakkında çok fazla tanım yapabilirim, iyi veya kötü... Ama son olarak: "Çamur kirli diyorlar, topraktan gelen insanlar ve o çamura gömüleceklerini unutanlar." İnsanları anlamak zor ama insanın kendisi daha zor.

ESMA YILMAZ

İNATÇI KAPTAN

Siz de bir eşyayı, bir rengi ya da bir insanı anımsatan nedir? Mutluluk, hüzün, hasret?... Evet belki çoğu cevap olarak bunları kapsar ama içlerinden bir tanesi bunları kapsadığı gibi somutlaştırabilir: umut. Kimi zaman bir eşyayı, kimi zaman bir rengi ve kimi zaman da bir insanı...

Bence umudun tabiri *sonsuzluk* olmalı. Çünkü hayatta, doğduğumuz andan itibaren bir sürü şeye umut besleriz; küçük bir sayfadan, büyük bir kitaba... Cemal Süreya'nın da dediği gibi "Umut belki de gelecek sayfadadır, kapatma kitabı."

"İstemek başarmanın yarısıdır." derler ya hani, umut da *istemenin yarısıdır*. Diğer yarısı da hedeflerimizdir. İnatçı bir kaptan gibi kuvvetli fırtınalarda o dümeni bırakmazsak belki de gelecek sayfada umut ve güzellikler bizi bulur.

ELİF ÇAKIR

NEDEN?

Herkesin farklı bir korkusu var bu hayatta. Kimi hayvanlardan, kimi insanlardan korkar. Fakat çoğu kişi neyden korktuğunu bilmiyor. Denizden mi, yoksa boğulmaktan mı? Karanlıktan mı, yoksa karanlıktan çıkaranlardan mı? Yüksekten mi? Yoksa düşmekten mi?

Şahsen ben, yüksekten değil, düşmekten; karanlıktan değil, karanlıktan çıkaranlardan; denizden değil, boğulmaktan korkuyorum.

Birçok korku türü var: Örneğin klostrofobi, dar alan korkusudur. Ama bence kimse dar alandan korkmaz. Kim niye korksun ki dar alanda kalmaktan? Bence korkmalarının sebebi aksiyon filmlerinde ki o sahneler: Dar bir alanda kalan kişinin üzerine gelen duvarlar. Bu sadece bir kurgu, bir kurgu bile insanı bu kadar etkileyebiliyorsa sözlere gerek yoktur zaten.

Bazılarıysa insanlardan korkar. İnsanoğlu kendinden olanı böylesine korkutabiliyorsa kendinden olmayana neler yapar...

Bu yüzden iyi ki korkularımız var, korkularımız sayesinde dünya daha iyi bir yer. Bir diğer anlatımlaysa da eğer korkularımız olmasaydı dünya berbat bir hâl alabilirdi. Mesela denizden korkmayan bir canı düşünün, Mari Leys, saatte ortalama 1.243 balığı katleden. Hayvanlardan korkmayan bir avcı düşünün, Elbert Kevn, her gece hayvanların nesli tükenene kadar avlanan. Karanlıktan korkmayan bir katil düşünün, Samra Yukasi, her gece 34'den fazla insanı katleden...

MEDİNE KİTMUR

KORKU

Değerli Öğretmenim, Sevgili Arkadaşlarım,

Bugünkü konumuz “Korku nedir?”, “Korku nelere sebep olur?” ve “Kaç çeşit korku vardır?” konuları üzerine olacak. Peki ya sizce korku nedir?”

Korku “Bir tehlike veya tehlike düşüncesi karşısında duyulan kaygı ve üzüntüdür.” Bir insan korktuğu zaman kendine olan özgüveni azalır ve kaygılanır. Peki bir insan nelerden korkar? Bir insan kaybetmekten, üzmemekten ve üzülmekten korkar; bunun için de insanlarla empati kurabilmek ve korkularını aşmalarında onlara yardımcı olmak gerekir

Sevgili Arkadaşlarım, peki sizce kaç çeşit korku vardır? Bu korku türlerinin isimleri nelerdir? Size birkaçından bahsedeyim:

Agorafobi: Bu korku türü insanlarda genel olarak paniğe kapılmaya yol açar ve tuzağa düşmüş hissi verir. Bir çeşit anksiyete bozukluğudur. Bu korku özellikle kalabalık ortamlarda ortaya çıkmaktadır. Yalnız başına kalma ve yalnız sokağa çıkma korkusu da Agorafobi'nin belirtilerindedir.

Diğer bir korku türünün ismi ise zenofobi, yabancılardan korkma veya nefret etmek olarak bilinir. Kişinin kendisinden farklı ya da tanımadığı kişilerden korkması ve nefret etmesi ile başlar, kişiye kendisinden farklı olanların tehlikeli olduğu hissiyatı verir.

Akrotofobi örümcek korkusu iken, akrotofobi yükseklik korkusu olarak adlandırılır. Çok güçlü bir korku türü olduğu için panik atağa ve çarpıntıya sebep olur.

Klostrofobi, denen bu korku türü kapalı bir ortamda kalma ile ilgilidir. Klostrofobisi olan bir insan asansör gibi kapalı yerlerden korkar.

Yine en ilginç korku türlerinden biri ise hidrofobidir. Hidrofobisi olanlar suya temas dahi etmek istemezler.

Sevgili Arkadaşlarım, karanlıktan korkar mısınız? Peki ya karanlıktan korkmaya ne dendığını biliyor musunuz? Bu korku türüne niktofobi denir.

Korku türleri kısaca bu şekildeydi bugün sizlere korkunun ne demek olduğunu ve korku türlerini kısaca anlattım beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

ECRİN SU DURDU

GÖZLERİNİ KAPA VE HAYAL ET

Kendimizi ait olduğumuz yerde mi çiziyoruz yoksa farklı açılardan bakarak mı çiziyoruz? İşte bunlar sorgulamayı bıraktığım sorulardı, cevap muammaydı. İlk adımı atmak diğerlerinden daha zordu fakat imkansız gözükten şeylerin çok kolay bir cevabı vardı.

Sadece sabırsızlandık ve koştuk etrafa bakacak zamanımız olmadan. Hep “İyiyiz.” diyoruz ama kalbimiz çıkırdığında gerçeği duyabiliyoruz. Sessiz odada ışıkları kapattığımızda, yalnızlık içinde çiçek açan bu bahçede dikenler arasında saklanırken görüyoruz kendimizi. Biliyoruz tüm bu içtenliğimizde gerçeğin olduğunu. Bu yüzden kendimizi hayal ettiğimizden uzak yerlerde görüyoruz. İçimizin bizi ele vermesine izin veriyoruz.

Çürümüş duvarları olan bir yerde sonunu görebilsek de çürümüş duvarların, içinde yarın yokmuş gibi, sonrası yokmuş gibi şimdi gözlerimizin önünde her şey. Kapkaranlık ve kendimizi oraya aitmiş gibi hissediyoruz. Bir gün sabah olacağını bilsek bile gökyüzünde bir yıldız gibi kalmak istiyoruz.

Resimlerimizde birçok anlam gizli gibi geliyor, neyin nesi bu? Bu resim gerçekten bizi mi ifade ediyor yoksa palavra mı? Gizemli izler, onları bul ve takip et. İç dünyamız bazen bizi gölgelerle köşeye sıkıştırıyor, ışığın ardında saklanıyor. Belki de tek yönlü bir yarıştayız fakat bunu kimse bilmiyor. “Bazı engeller zıplamak için çok yüksektir.” “Eğer geride bir şey bırakıyorsak ilerlemesi daha zordur.” Bazı kapılar biz ittirene dek kapalıdır. “Geldiğin yere geri döndüğünde her şey hatırladığın gibi değildir.” İşte bu yüzden kendi tuvalimizi içimizde kalmış gibi demir parmaklıklarda hissediyoruz.

İşler ne zaman ters gitmeye başladı hiç hatırlamayız. Kendimizi bu küçük odada saklarken resme fısıldarız. Dış hayatı hissetmek bizim tek arkadaşımız ve onu rengârenk boyalarla boyamalıyız görmesek bile. Ellerimiz kurtuluş için uzanıyor demir parmaklıklara.

Biz tuhaf mıyız? Oda karanlığa bulanmış. Ay ışığında saklanamayız, güneşi bulmalıyız. Işığı görmesek bile hissetmeliyiz. Resme hissettiklerimizi dökmeliyiz, bunu gözlerimizle anlatamayız. Karanlıktan bizi kurtaran o kurtuluşu bulduk mu? O birkaç resim bizi kurtardı. Kaç karanlık geçerse geçsin biz hep dışarı aktarabildiğimiz resimlerin yanında olacağız. Hayal gücümüzdeki renkli evler; dört köşeli, duvarları yırtılmış bir odadan daha canlı görünüyor. Sanki bu bulunduğumuz duvarların dışındaymış gibi hissediyoruz. Güneşimiz nerede? Günün sonunda gölgesini düşürüyor ama göremeyen birisi için bu sorun değil çünkü içindeki güneş hiç batmıyor. Sadece daha mutlu olmak için bile göremediğimiz şeyi çizebiliriz. Defalarca uzattığımız ellerimiz renksiz bir yankı gibi “Kendi kendimize resim yapıyoruz. Sadece daha mutlu olmak için...”

Zaman gittikçe derinleşiyor. Yağmur yağarsa yağsın, karanlık ne saklarsa saklasın. Hiçbir şey söyleme, tek kelime etme, sadece gülümse ve hayata pozitif bak. Kaybolmaya çalışma sakın, rüya gibi gelse bile kaybolma. Gerçek mi bu? Hayat o kadar güzel ki korkuyorum. Bazen aksaklıklar çıkabilir ama hayat sana sandığından daha çok yardım edebilir.

HAYRUNİSA SUCU

HER ŞEYİN ÜSTESİNDEN GELENLER

Sabır, bir işi yapıp daha sonra o sonucu gayretle beklemektir. Hem işin sonucunu beklerken hem de iş sonuçlandığında hissedilendir. Sabır genelde içinde başka duyguları da barındırır; umudu, acıyı, hüznü, özlemi...

Sabretmek çok zor bir iştir ve herkes buna gayret gösteremez. Ama bazıları her şeyin zamanla oluşmasını beklerler. Sabırlı bir insan bana göre gerektiği yerde gerekeni söyleyen ve akıllı kişidir.

Mesela bir insan başka bir insan tarafından kaçırıldı ama akli kendisinde değil ailesinde olur. Acaba annem endişelenir mi? Babam beni kurtarır mı? Aklında bunlar gibi bir ton soru bulunur. Bunları düşünürken de hem korkar hem sabreder. O kişiyi kaçırın kişiler diyelim ki ona zarar verecek. O sırada o kişi yine kendisini değil ailesini düşünür, geride bıraktıklarını düşünür ve kalbinin nasıl acıyla sızladığını hissetmez. Çünkü ailesinin üzüleceğini, ağlayacağını ve acı çekeceğini bilir. Bu işin, hiç kimse şu ana kadar sabırla ilgili olmadığını düşünmüş olabilir ama bu olayın da sabretmekle ilgili olduğu ortaya çıkar.

Sabır çok basit bir duygu gibi gelir bazılarında, bazılarında göre de sadece acıyı barındırır. Acı dediğimiz şey aslında cidden acı biber yenildiğinde ağzımızın yanması gibidir, yakar. İşte insan bu acı dediğimiz duyguyu tek bir farkla yaşar: Acı biber insanın ağzını yakar, acı dediğimiz duygu ise insanın kalbini. Ama yine de François Rene de Chateaubriand’ın da dediği gibi “Katlanmasını bilen için hiçbir acı önemli değildir.”.

MERYEM ÖZTÜRK

ALİŞİLMADIK ZAMAN

Zaman belki de kafamızdaki her bir saç telidir. Gün geçtikçe ağaran ve kafamızdan tek tek kopan her bir saç teli. Bazen düşünürsünüz kalbim atsa mı yoksa atmasa mı? Günler geçse mi yoksa geçmese mi? Aslına bakarsanız hepsi de sadece zamanla gerçekleşen olaylar değil mi?

Peki ya o zaman zaman nedir? Her salise, her saniye geçtikçe en değerlilerimizi bizden çalan mı? Yoksa bize yeni canlar veren mi? Hani yere düşeriz ya dizimiz kanar, zaman geçtikçe o yaranın acısı geçer ve kabuk tutar. Ama asla sabredemez ve o yarayı soyarız. İşte biz de o zaman, o yaranın iyileşmesi için verilen saatleri, günleri hiçe sayarız.

Belki şimdi benim yazdıklarımı okuyanlar da zamanının boşa gittiğini düşünüyor. Fakat bazen gerçeklerle yüzleşmek fazlasıyla acı verir. Ama unutmayın ki her bir acı hayatın gerçeğidir. Bazen bu gerçekleri hiç öğrenmek istemeyiz bazen ise öğrenmek için kelimenin tam anlamı ile çatlarız. Ama yine de her şey zamanla gerçekleşir. Bazen gereceği öğrenmek için insanlar saatlerini, günlerini belki de yıllarını harcar. Bazen de bunu öğrenmemiz iki dakikadır belki de daha az.

İşte bu dakikalar bizim için belki de bir ömürdür bazen daha fazlası. Ama elbet o ömür de sonsuz değildir. Ve gün geçtikçe her parça kopar ve kopan her bir parça bizim kayıp giden zamanımızdır.

Aslına bakarsanız bu döngü her zaman böyle değildir. Çünkü bazen dakikalarınız mahvolurken bazen de fazlasıyla güzelleşir. Ve biz insanlar mahvolan dakikaları değil, her dakika güzelleşen dakikalarımızı arttırmalıyız. Elbette, her zaman güzel şeyler olacak değil ama kötü şeylere de alışamayız. Çünkü "Alışmak zaman alıyor, zaman ise her şeyi."

EYLÜL TURAN

HER ŞEYİN BAŞLANGICI

Başlar ninniler, başlar iltifat dolu cümleler... iyiliğini düşünen insanlar, iyilik yaparken kendini kaptıranlar; düşmemen için görünmez kollarını açanlar, sevgiyi kalplerinde taşıyanlar...

Sonrasında sevgi dolu kalplerde güveni sağlamak. Tek gereken sevgi dolu kalpleri ortaya koymak. Kalplerini çalacağımızı mı sanıyorlar? Niye böyle düşünüyorlar?

Şimdi 18 yaşındayım. İnsanların bana akıl verip durmaları, ne yapmam gerektiğimi bilmiyormuşum gibi davranmaları... Her insanda olduğu gibi şu düşünceyi uyandırıyor beni: Kendi kararlarımı alabilirim.

Sırada 20 yaş...Zamanın nasıl akıp geçeceğini izleme zamanları... "Bu yaştan sonra yıllar çok hızlı geçer." derler ya hani, farkına bile varmazmışsın hayatın, oralardayım.

Bugün 30 yaşındayım. İlk defa sessizim ve ilk defa sessiz insanlar... Nedenini biliyorum aslında. İnsanlardan uzağım; yeni kişiler var evimde; aynı kandan, aynı candan.

Her geçen gün derinlere daha da yaklaşıyorum, sesizliğe boğulmama çok az kala kendimi uyandırıyorum, "Sadece kabus." deyip kendimi geçiştiriyorum.

Benim için her yaşımın ayrı ayrı özelliği vardır, hepsinin kalbimde yeri bambaşkadır; doğumdan ölüme kadar olan tüm yaşlar bana verilen bir şanstır.

BEREN BEGÜM SONIŞIK

ÖZGÜRLÜĞÜN MAHKUMLUĞU

Özgürlüğü, hayatı istediği gibi yaşayan insanlar çok kıymetli bulamaz. Çünkü esir düştükleri bir durum yoktur. Fakat duygularına tutsak olan insanlar özgürlükleri için kendilerinden vazgeçebilirler.

Hayatları dört duvar arasında geçerken karmakarışık duygular yaşarlar. Hasret, korku, üzüntü vesaire. Yüzlerindeki teveccüh zaman ile kaybolur. Özgür olmak için, hayatlarının geri kalanını mutlu yaşamak için gün sayarlar.

Özgürlük sözcüğünün kelime anlamını bilsek de önemi pek tartışılmaz. Bu da insanlığın yaptığı bir hatadır aslında. Özgürlük sadece dışarıda olmak değildir bence. Kendin olmaktır, mutlu olmaktır.

Özgürlüğün ne demek olduğunu sadece mahkum olanlar anlayabilir belki de ruhlarına mahkum olmuş olanlar. Çünkü esir düştükleri ve özgürlüğü daha iyi anladıkları bir ortamdalar. Mutlu olmak için, kendisi olmak için yeteri kadar düşünebildikleri bir ortam. Tüm zorluklar onlara direnç verir.

Mahkumluk sadece hapisanede de yaşanmaz. Evde, işte, dışarıda, kendin olamadığın ve mutlu olamadığın her yerde mahkum olursun. Ve özgürlüğün ne demek olduğunu çok iyi anlarsın.

ESMA YILMAZ

GELECEĞE DUYURU

Sevgili Ben,

Kendimi sevmem için yaşamam gerek, yaşamam için başarmam gerek, başarmam için ise çabalamam gerek. Kendi kararlarımı kendim vermem, kendime sevgi göstermem gerek. Kendime sevgi göstermem için ise kendime iyi bakmam gerek.

Bu mektubu, yirmi beş yaşındaki psikolog Nisa'ya yazıyorum.

Şu an on üç yaşındayım. Belki acılarım olur yirmi beş yaşına kadar. Belki kendimi sevmem, insanlara soğuk davranıp evde takılı kalır, mental sağlığımı bozarım. Kim bilir belki de kendimi diğer insanlar gibi görmem, farklı olurum. Herkes kendi başına eğlenirken ben sadece ölmüş bir kelebek

gibi yalnız başıma kalırım. Belki dünya durur hiç haber vermeden, ayak izleri silinmiş bir sokak gibi ve ben oraya uzanırım. O zamana kadar acı dolu bir dünyada olduğumu hissedirim, bilmiyorum.

Dünya, bana verdiği bu soğuk, üstü tozlanmış "ileri tuşuna" yine de basmaya itiyor beni. Görünürde uçsuz bucaksız bir çıkış yolu var mı orada yirmi beş yaşım? Şu anda ayaklarım hareket etmemi reddediyor. Lütfen bir anlığına gözlerini yum yirmi beş yaşım ve şimdi elimi tut. Seninle geleceğe doğru firar edelim.

Ormandaki bir yankı gibi gün yeniden doğacak yirmi beş yaşım. Sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edeceğim. Mavi gökyüzünde bir kuş gibi başka bir gün daha uçup gidecek. Yirmi beş yaşım yastığımda, masamda hayatım devam edecek şimdilik.

Şimdilik durdum ama gölgemde saklanmayacağım. İleriki yaşlarımda gün ışığı bir kez daha parlayacak. Şu an sana yaklaşamam yirmi beş yaşım, şu an bana seslenebileceğin bir ismim bile yok. Biliyorsun şu halimi sana gösteremem, şu halimi sana veremem. Beni görmene izin veremem. Senin yanına maskemi takıp geleceğim.

Korkuyorum, parçalara ayrılmış haldeyim. Çok korkuyorum. Sen, yirmi beş yaşım, beni bırakıp gideceksin diye. Bu yüzden bu dünyada yapabileceğim tek şey sana benzeyen bir çiçek yetiştirmek. Olamaz, olamaz, düşemem! Umut etmeye devam ediyorum. Seninle olduğum sürece iyi olacağım.

Gözlerim neden yaşla duruyor? Yanımda kal, benimle gülümse. Her ne olursa olsun ileriye doğru bakmaya devam edeceğim, söz veriyorum.

Birlikte güleceğiz, birlikte ağlayacağız. Belki de bu basit duygular ilerideki yaşlarımda için her şeydir. "Ne zaman olacak bilmiyorum ama seninle bulduğumda, gözlerine bakacağım ve sana diyeceğim ki "Seni özledim." Lütfen yirmi beş yaşım, şu an beni kollarına sar.

Lütfen ayakta kal. "Mucize diye birşey yok." diyen bendim ama bu birkaç kelime bir mucize gibi geldi. Sen benim kaderimsin, sen fazlasıyla bensin, ben ise fazlasıyla senim. Lütfen her zaman ayakta kal yirmi beş yaşım.

"Evet, dışarı çıkıyorum!"de."Bütün dünya benim evim!"de. Kendin için delisin. Sanki birilerine örnek olacaktıydın gibi davran. Senin için mutlu olacağım. Beni takdir edebilirsen senin sayende gülümseyebilirim.

Şu an burada insanlar dünyanın değiştiğini söylüyor. Hayır, hayır... Bizim aramızda hiçbir şey değişmeyecek. Kendi istediğimi yapacağım. Şu anda da kendi istediğimi yapacağım. Yine kendi kendime konuşuyorum. Gökyüzü tekrar mavi. Gökyüzü tekrar mavi ve güneş parlıyor... Bana son hediyemi ver hayali yirmi beş yaşım, böylece bir daha on üç yaşına geri dönmeyeceğim.

Açıkçası sana bu satırları yazarken heyecandan kalbim alevleniyor. Çünkü seni merak ediyorum. Sana bir mesaj daha bırakmak istiyorum sevgili yirmi beş yaşım: Sakın kendini ezdirme.

Zaman çok acımasız, kendiliğinden akıp gidiyor tek bir özür bile dilemeden. Kalbim zamanın izinden gidiyor. Boşlukta dolaşan küçük bir toz tanesiyim. Eğer uçan bir kar tanesi

olsaydım sana daha hızlı ulaşabilirdim. Daha ne kadar beklemem gerek? Kaç gece daha uyuyacağım seni görmek için? Soğuk kış gelip geçip yine bahar günleri gelene dek, çiçekler açana dek lütfen kal orada biraz daha. Hepsini biliyorsun, benim en yakın arkadaşımısın. Sabahlar geri gelecek ve ben orada olacağım yirmi beş yaşım. Kendine iyi bak, zaman seni kiraz çiçeği gibi değiştirensin.

HAYRUNİSA SUCU

İLERLEMİŞ YAŞIM

Sevgili Kendim,

Artık çocukluğumun da gençliğimin de yarısına geldin. Eve geldim uzanıp düşündüm, acaba bu süreçte ne yaptım. İstemeyerek birilerini mi üzdüm yoksa beni mi üzdüler? Yeşerecek bir çiçeğe umut mu verdim yoksa su mu? Çok mu üzüldüm ya da çok mu mutlu oldum? Hayatıma iyi ve pırıl pırıl olan insanlarla mı, yoksa kötü bana zarar veren insanlarla mı devam ettim? Hayatına girdiğim insanlara ışık mı saçtım yoksa hüznü mü? En önemlisi de hayallerimi gerçekleştirdim mi, hukuk okumayı başardım mı, o çok istediğim mesleğime kavuşabildim mi? Herkes beni görünce boyun mu eğdi yoksa ben mi onlara o dimdik olan başımı eğdim? Düşündüm, düşündüm nasıl geçti bu süreç?

Bunları düşünmeyi bırakıp başladım hayat yolculuğuma çünkü acıyı da tatlıyı da hüznü de tadacak kişi bendim. Evet hayallerim artık beynimdeki tüm kötülükleri de iyilikleri de unutup artık kendime, hayatıma odaklanıyordum. Artık hayallerimden yaşını doldurmuş bir ağaç değil, yeni yetişen bir dal, sonra da yemyeşil bir ağaç olmasını istiyordum. Hayallerimi gerçekleştirdikçe içime bir umut doğup sonrada onun güneş gibi parlamasını, gerçekleşmesini istiyordum.

Ben dört yaşından beri kurdum bunun hayalini, hayalin ne demek olduğunu bile bilmeden ... Belki yalnız büyüyen bir çocuktum ama hayallerimle büyüüp yeşeriyordum ben. Annemin bana ısrarla teşvik ettiği şey "Yat." kelimesiydi ama benim çabalarımı geceler anlıyordu. Buradaki kişi bendim annemi bile umursamıyordum çünkü başım dik olarak gelececek kişi bendim.

MELEK SERTKAYA

SEVİNCİMİN İLK YAŞI

Sevgili Yirmi Beş Yaşım,

Sana gelmeme daha çok var ama zaman hızla geçip gidiyor. Bir bakmışsın yarın kapını çalmışım. Büyük bir genç kız, okulu bitirmiş ve kariyerini eline almış bir genç kız olarak gelmişim yanına... Hayali bile güzel.

Şu an küçüklüğümün tadını çıkarıyorum. Geziyorum, eğleniyorum. Şimdi yaşım on üç ama dile kolay. O yaşa gelmek çok zordu benim için. Belki ilaç gibi gelirsün bana.

Şimdi sana doğru ilerliyorum. Günler, haftalar, aylar geçiyor; yelkovan aynı sayının üstünden yeniden geçiyor. Ben hâlâ hayallerimi kurmaya devam ediyorum. Hayallerim yirmi beş yaşıma geldiğim zaman psikolog olmaktı ama vazgeçtim çünkü yaşım ilerledikçe çocuklara olan ilgim ve merakım daha da artıyor. Bu yüzden anasınıfı öğretmeni olmak istiyorum. O minik ellere yardımcı olmak istiyorum, sonuçta her şeyin üstesinden beraber gelebiliriz.

Yine akıyor zaman şelale gibi hızlı. Önüme engeller çıkıyor, yaşıyorum. En büyük engelim unutamamak. Hani derler ya küçük olmak güzel dert yok, tasa yok. Hayır, işte asıl dert o yaşlarda başlıyor. Bunu kendinden başka kimse anlamıyor. Sevincinin ilk durağına doğru yol alıyorum. Geliyorum, her şeyin çok güzel olması umuduyla...

HATİCE YARLUĞLUOLAN

GELECEĞİM

Sevgili Kendim,

Yeni yıllar sana benden birer armağan olsun. Her doğan güneş, evrenden sana yeni bir umut olsun. Her arkadaşın sana birer yıl ömür olsun.

Geleceğin karmaşasını şimdiden görebiliyorum: Dolu ama kıymetli, yoğun ama düzenli, yorucu ama değerli. Şu anki çabam, eğitimim hepsi senin için. Gelecekteki merteben ve işin için.

Herkes gibi benimde hayallerim var ve başaracağıma eminim. Zaten inanmak başarmanın yarısı değil midir?

Ben hayallerimi dile getirmeyi sevmem, herkes gibi. Ben hedeflerime ulaşmadan vazgeçmem, herkes gibi. İnsanların doğru bildiklerini değil, kendi doğrularımı uygulayım. Çünkü ben herkes değilim!

Her zaman herkesten bir farkın olmalı ki değer artsın. Hedeflerine ulaşmalısın ki başarılı olasın. Yükseklerde olmalısın ki herkesin ulaşamayacağı olabilesin.

Şimdi her zamanki gibi uzun uzun konuşmayacağım sadece şunu bilmeni istiyorum: Bir takım hayallerim var ve ben onları sana emanet ediyorum. Çünkü başaracağından şüphem yok!

Sevgi dolu sözler ve umut dolu gözlerle bir daha görüşmek üzere....

MEDİNE KİTMUR

BENCİL ZİHİN

İnsanlar... Hep bir aitlik ararlar hayatlarında. Ya bir şeye ait olmak ya da bir şeye sahip olmak. Ortası yoktur onlar için. Ya yönetirler ya da yönetilirler. Yönetmek; insanlara amaçsızca bir mutluluk verir, gururlarını okşar. Ama insanlar "Neden?" demez bu kararı alırken. Çünkü o sırada akıllarındaki tek düşünce istektir; isteğin yapılması, kararları kendi alması... Diğerleri için de durum pek farksız sayılmaz. Onlar aksine "Neden?" der. Çünkü her insan kendi zihninin kölesidir. O ne derse o olsun ister. Ama kararları onlar vermezler, kararlara uyarlar. Kendilerine sordukları bu sorunun amacı ise kararları neden kendilerinin vermedikleridir. Çünkü her zihin bir parmak gibidir.

Herkeste vardır ama bakınca hepsi birbirinden farklı... Fikirlerse parmak izidir. Bir sürü vardır ama aynı parmaktaki izler bile birbirinden farklıdır.

Ah, insanlar... Hep memnuniyetsiz ve hep bencil. Olasılıksız insanlar... Tek sonuç, tek çözüm ve tek sorun arayan insanlar... Hep kendi zihnine çalışır insanoğlu. Sadece kendi zihnine... Sadece kendi zihnindeki olasılıkları önemser. İnsanların sadık olduğu tek konu zihinleridir. Belki istemsizce sadık oldukları tek şeydir zihinleri. Çünkü baktığı her yönde, aldığı her kararda kendi yerine zihni konuşur. Zihinler kimi zaman insanlardan daha bencil olurlar. Dile izin vermez. Kendi dünyasını yaratmıştır ve bu dünyaya kimsenin karışmasına müsaade etmez.

Zihin kendi dünyasını kursa ve bu dünyada kendini ilah olarak kabul etse de bunun sebebi insanın kendi bencilliğidir. İnsan kendi zihnini kendi eğitir. Eğitimde kimi dürüstlüğü kimiyse açgözlülüğün dersini verir. İnsanlar kararlarını her şeyin en başında seçerler. Bu kararlar ömürlüktür. Fakat insanlar ya önemsemeyen ya da kendilerine göre geçici bir karar alırlar. Bilmezler ki bu kararın geri dönüşü yok.

İnsanların diğer bir hatası ise dönüş aramalarıdır. Hayatta her şeyin dönüşü olmayabilir ya da her şeyin bir geçmişi olmayabilir. Alacağımız kararları ana uygun almamalıyız. Sonrasında bir geçmişimiz veya bir dönüşümüz olmayabilir. Her an değerlidir ama her gelecek ana uyum sağlamaz.

SUDE NAZ GÜNAYDIN

İNSAN İLİŞKİLERİ

Kendini yalnızlaştırır insan. Huyları, zevkleri, ilgi alanları onu yalnızlaştırır. Kimi zaman mutsuzluk kimi zaman mutluluk... Bilmeyiz bunları, hep başkasında ararız suçu. İnsanlar hiç değişmez, hep aynıdır. Karşısındaki kişiyi bıktırır bu huyuyla ama o kişi de pek farklı değildir. Sadece kendindeki bir huyu başka birinin bedeninde görmüştür. Ama kendinin de böyle olabileceğini düşünmez. İnsan ilişkisi bir iplik gibidir. Hiç hareket etmeseniz bile o ipin kopma ihtimali vardır.

İnsan yaşadığı çevreden dolayı yalnızdır. Zaman geçirdiği kişileri gerçekten tanımaz ve onların ani bir kararla doğru kişi olduğunu düşünür. İnsanların birbirlerine uyum sağlamadığı, saygı göstermediği yerde "doğru" kelimesi kullanılamaz. Yanlış kişilerle kurulan herhangi bir ilişki kişiyi tamamen insanlardan ve hayattan uzaklaştırır. Tabii bir de asosyal yani insanlarla ilişki kurmaktan hoşlanmayan insanlar var. Bu kişiler sadece doğru kişiyle kurduğu ilişkiden memnuniyet duyar ve sadece bu ilişkiden mutlu olur. Bazısı direkt hiç kimseyi istemez. Onlara göre doğru kişi yoktur. Çünkü onlara göre insanları sınıflandıracak bir sıfat yoktur. Herkes insandır ne doğru ne de yanlış...

Anlatılacak çok şeyi olan insanlar vardır. Bu insanların en ihtiyaç duydukları şeylerden biri sadık ve iyi dinleyici olan bir arkadaş, sırdaştır. İnsanlar *dertlerin sahibidir*. Dertlerse insanın kopmayan bir parçası... Bu parça sırtta taşınan bir kaya gibi ağırdır. Bu taşı insanlar tek başına kaldıramayacak konuma gelir bazen. Burada bu parçayı bölüşecek biri gerekir. Bu kişiyi hayatımızdaki en iyi destekçi olarak görürüz. Ama doğru olmayan hiç kimse başkasına ait olan bir

kayayı taşımak istemez veya bir yerde yorulur. Bu destek kesilince o kaya daha da ağırlaşır. O kişi artık anlamıştır kendinden başka kimseden ona destek gelmeyeceğini. Güvenmez artık kimseye, kopar hayattan.

Bazısı kalabalık bir hayatta yaşar. Ama hâlâ yalnızdır. “İnsan kendini yalnızlaştırır.” demiştim ya hani, bu kişileri temsil eder bu cümle. Gerçekte hayattan kendini koparan kişi ve bitmek bilmez çevresi. İnsan çoktur çevresinde belki ama ona uyum sağlayacak, dertlerini paylaşacak, sırdaş olacak biri yoktur. Kendini içine kapatır, kendinin en büyük sırdaşı ve en iyi dinleyicisi olur. Bizler de böyle değil miyiz zaten? Hayatımızda ya kimseye güvenmediğimizden ya da doğru kişiyi bulamadığımızdan en yakınımız kendimiz değil miyiz?

Bazısının çevresi yoktur. Doğru kişiyi bu yüzden bulamayacağını düşünür fakat sadece çevrenin olması kendine doğru kişiyi bulmak için yeterli değildir ki. Çevrende birçok kişi olsa bile senin için doğru kişi orada olmayabilir. Çoğu bu yüzden yalnızlık çeker, çevrelerinde sürekli insan vardır ama hiçbiri onların sırdaşı, dostu, sevgilisi değildir. İnsan aradığı kişinin sadece dış görünüşüne, konuşmasına ya da mimiklerine bakmaz! İnsanın içine, sevgisine, gerçekliğine, samimiyetine ve daha sayamadığımız birçok özelliğine bakar. Çevresi olmayanlarsa sadece insanın varlığına bakar, daha doğrusu birinin varlığının yeterli olacağını sanır. Mutsuzluğunu onun gidereceğini, hayallerini onunla gerçekleştireceğini, mutluluğuna ortak olabileceğini sanır. Ama bilmez ki “Hayat; öğüt vermez, yaşatır.”

İnsanlar hep yalnızlıktan kurtulmak ister. Ama yalnızlık kimine cennet kimine cehennem hayatı yaşatır. Bazıları mutlu olmanın tek yolunun yalnızlıktan kurtulmak olduğunu sanır. İnsanlar hayatlarında hep bir şeyler düşünür ve doğruluğuna inanır. Fakat bizim gerçek doğrularımız yalnızlığımızın aynasıdır.

SUDE NAZ GÜNAYDIN

MASKE-KEŞKE

İnsanlar neden kendilerini hep olduğundan farklı ister ki? Kendilerini neden olduğu gibi kabul etmezler? Hayatta her istediğimiz olmayabilir ya da sevmediğimiz şeyler olabilir. Bazen başkasındaki gibi saçlar, giysiler, dişler isteriz. Bazen başkasına bakarız ve “İyi ki böyle değilim.” deriz. Fakat hiçbir zaman koşulsuz şekilde kendimizi beğenmeyiz. Bizler insanız! Her şey istediğimiz ve sevdiğimiz gibi olmayabilir. Neden hayatımızı “Ne güzel, keşke benim de böyle olsa.” diyerek karartıyoruz?

Her insan güzeldir. Herkes kendine göre güzel. Neden kendimizi başkalarıyla kıyaslarız? Neden “Ben böyle mutluyum.” demeyiz? Kendimizi hep başkalarında ararız. Kendimizi olduğumuz gibi kabul etmek imkânsız mı? Siz şimdiye kadar hiç kendine “Ben böyle güzelim.” diyen birini duydunuz mu? Ben duymadım. Herkes bir şeyden şikayetçi. “Burnum küçük olsaydı keşke, saçım böyle olsaydı keşke...”

Hayatımızı şu ana kadar hep *keşkelerle* doldurduk. “İyi ki...” demeyi unuttuk. Kendimizi hep yanlış bulduk, başkalarını doğruladık. Sizce de artık kendimizi kabul etme vakti gelmedi mi? Hani derler ya “Hayat kaybettiğin yerden başlar.” diye. Biz zamanımızı kaybettik. “İyi ki”lerimizi kaybettik.

Mutluluğumuzu kaybettik. İnsanlar içinde kendimize güvenerek oturmayı kaybettik. Hayatımızda çoğu şeyi bu saçma algı yüzünden kaybettik.

Başkalarına bakmaktan kendimizi unuttuk. Kendimizi tanımaya fırsat vermeden başkalarına “Keşke...” dedik. Aynalar bizim için hep “Keşke...”leri gösterdi ya da biz “İyi ki...”leri sormadık.

Aynaları bile kandırdık. Her zaman doğruyu gösteren aynaları kandırdık. Sadece “Keşke...” diyenleri bıraktık bize. Kendimiz yaptık sonra pişman olduk. Kendimiz istedik sonra aynaya küstük.

İçimizde susmayan bir ses vardır. Bu ses bize bazı şeyleri öğretir. Mesela, biz “Hayır.” demeyi, “Lütfen.” demeyi, “ama” demeyi bu sestem öğreniriz. Bu, sesin iyi yanlarıdır. Biz bu sestem “keşke” demeyi de öğreniriz. Ama “İyi ki.” demeyi öğrenmeyiz. Sesler hep yanıltır mı bizi? Sanmam. Bazı sesler vardır, içimizden mi, dışarıdan mı geldiği fark edilemeyen. Bize sırdaş olan bir ses. Bizi hem yanıışımızla hem doğrumuzla kabul eden, her halimizle kabul eden bir ses.

Dış görünüşün anlatamadığı çok şey vardır. Ama bunu önemsiz buluruz. Sanki insanlara dışarıdan baktığımızda nasıl biri olduğunu çözebiliyormuşuz gibi. İnsanların dışı maskedir. Bu maske bazısında kötülükleri bazısında da iyilikleri kapatır. Bizim bilmemiz gerekense maskeyi kaldırabilmek, gerçeğin üstünün maskeyle kapatılmasını engellemek. Dış görünüş değil, *içtir önemli olan*. Sizin burnunuzun, saçınızın, göz renginizin bir önemi yoktur.

Hayat “Keşke...” demeye başladığımız zaman ya da doğrucu aynaları yalancı yaptığımız zaman son bulur. Dış görünüş her şeyi ifade etmez. Yüzümüzdeki maske içimizi kapatmaya yeter ama içimizin iyi olduğunu ispatlamaz.

SUDE NAZ GÜNAYDIN

BULUT ŞEKER YOLCULUĞU

Bir sesle uyandım, bu bir melodi midir? Çok hoş bir ses, bahçede dolanıyor pencereden içeri süzülüyordu. Pencereden dışarı doğru baktım, kuşlardı bunlar, bu seslerin sahibiydiler.

Yatağıma tekrar uzandım, gözlerimi kapatacakken kapıdan biri içeri girdi, bu babamdı. Babam beni ve hırkamı alıp hızlı bir şekilde çıkış kapısına yöneldi. Arabaya bindiğimizde bir nefes aldım ve babama doğru baktım, babam arabayı çalıştırmaya çalışıyordu. Dışarıda her yer toz dumandı, alevler her yerdeydi. Annem ve ağabeyim neredeler, diye sordum babama, babam da bana öylece sakın bir şekilde baktı ve gözlerini indirip arabayı çalıştırmaya başladı.

Babama yeniden sordum ama cevap yoktu. Birden telefon çaldı ve ben açtım. Bunlar ağabeyim ve annemdi, çok telaşlılardı. Annem sanki bir şeylere direniyordu ve canı acıyor gibiydi, sesleri çok buğuluydu. Anneme iyi misiniz, diye soracakken telefon kapandı. Aramayı denerken babam dışarı çıkıp bazı yeşil giyinmiş insanlarla konuştu. Sonra da bana doğru yöneldi; beni, hırkamı ve ayıçığımlı alıp yeşil insanlara verdi. Babam bana doğru eğilip bir *pembe bulut şeker* verdi ve beni yanığımdan öpüp gitti. Bense öylece baktım. Adamlar beni bir sığınağa gotürdüler. Yaşlılar, hamile kadınlar, çocuklar ve dahası orada yaşıyorlardı.

Yaklaşık iki gün orada kaldım. İki gün sonrasında beni bir abla kucağına alıp “Senin annen veya baban nerede?” diye sordu. Ben de “Onlar benimle gelmediler ki.” Dedim. Ablanın gözleri düştü ve dolu dolu gözlerle bana bakıp “Hadi, artık gidiyoruz, yeni sayfan için hazır ol.” dedi. Bu sözü benim içimi korkuttu. *Yeni bir sayfa mı?* Annem, ağabeyim, babam neredeydi? Ben bunları

soramadan beni bir otobüse bindirdiler. Yeni sayfa bu olmalıydı; başka bir ülke, başka bir şehir ve başka bir yaşam. Yollar uçurum gibi geliyordu, içim çok daralıyordu. Belki de bunlar ailemin yanımda olmayışındandı. Arkadan bir ses geliyordu ama o ses galiba duyacağımız son sestti. Arkamdan su gibi bir şey boşalıyordu, sırtım alev topu gibiydi. Etraf bembayazdı. Birden düşündüm: Annem? Babam? Ağabeyim? Onlar yoktu, ayıcığım ve bendik sadece, ama galiba biz *Bulut Şeker Ülkesindeydik.*

EMİNE İNCİ ÇELİK

NEF STADI (GALATASARAY)

Merhaba, bugün sizlere benim için aşırı önemli olan bir anımı anlatacağım. Ramazanın son günüydü. Galatasaray kesinlikle en kötü sezonunu geçiriyordu. Resmî olarak 33 veya 35. haftaydı. Uyandım, elimi ve yüzümü yıkadım. Gece yarısı yediğim yemek sayesinde aç değildim. Ağabeyimin yanına geçtim. Bugün Galatasaray'a karşı Sivasspor'un maçı vardı, ağabeyim bana bilet ayarlayacağını söyleyince çok mutlu oldum. Sıram önlerdeydi ve ilk defa maça gidiyordum.

Tramvayla stada gittik, maça daha çok vardı ama herkes çoktan yerini almaya gidiyordu. Bir süre sonra taramvay durağı aşırı kalabalıklaştı, yeryüzüne bir şekilde çıktık. Stadyuma çok yakındık. Köfteciler her zamanki yerindeydi ve orada her zamanki gibi köfte ekmek satılıyordu, onu koklamamaya çalıştım. Artık stadyuma gelmiştik. Zaten gelmeden önce o marşların sesini duyabiliyordum.

Galatasaray lig sıralamasında markasına hiç yakışmayan bir yerdeydi fakat UEFA Avrupa Ligi'nde işler yolunda gidiyordu. Bu duruma rağmen gelen binlerce, on binlerce Galatasaraylı o büyük taraftarlar, bütün tribünleri doldurmuştu. Stada girmeden önce artık orucumuzu açma vaktimiz gelmişti ve yemeğimizi yedikten sonra stada girmeye başladık. Sonuçta skor tabelası beni ilgilendirmiyordu, amacım maçtan keyif almaktı.

Herkes yerini aldı, bizim yerimiz VİP bölgesindeydi bu yüzden biz daha erken içeri girdik. Stadi size tanıtmak isterim: 52.600 koltuk kapasiteli stadyum, 70 bin kişiye kadar ev sahipliği yapabilir derecede ve maç devrelerinde kullanılmak üzere içeride lavabo ve kantin benzeri mekânlar var. Koltuklar kırmızı, duvarlar ise takımın logosunda bulunan renklerin aynısı. Stadin dışında taraftar mağazası var. Mağazada; eldivenler, formalar, atkılar, şapkalar vb. giysiler bulunuyor.

Stat sonrası Galatasaray'ın şimdiki durumundan ve maçtan da bahsetmek isterim. Galatasaray'da Fatih Terim'in yerine başa geçen, İngiltere büyüklerinden Manchester City takımının teknik direktör yardımcısı olan Dominic Torrent'in ya son maçıydı ya da son maçlarındandı bu. Bildiğimiz üzere de yeni yıla Galatasaray'ın unutulmaz eski orta saha oyuncusu Okan Buruk ile girdik, tabii sezon başlangıcında takım birbirine doğal olarak hızlıca alışamadığı için çoğu kişi Okan Buruk konusunda tereddüt etti fakat takım şu anda yenilmez.

Maç başladı. Taraftarların sesleri, o koca hava boşluğu ve oyuncuların baskılarıyla maç kesinlikle daha iyi oldu. Dakika 9 diye hatırlıyorum, Galatasaray'ın o sezon istatistiksel olarak en

iyi sporcusu olan 23 yaşındaki sol kanat oyuncusu Kerem Aktürkoğlu mevkisinde topla buluştu, pasını birden soldan bindiren Emre Taşdemir karşıladı, içeriye bıraktı pasını ve Galatasaray'ın o sezon 36 yaşında olan Bafetimbi Gomis topu ağlara gönderdi. İlk yarının son ataklarından birinde soldan gelen kavisli orta Sivasspor santrforunu, Yatabare'yi buldu, Yatabare harika kafa vurdu ve herkesin tanıdığı Fernando Muslera bile topa bakmakla yetindi. Sonra sahneye tekrar Kerem Aktürkoğlu çıktı, rakibini geçti ve yerde kaldı, hakem penaltı noktasını gösterdi. Gomis, sağa vurdu ve kalecinin müdahalesiyle top ağlardaydı fakat ne yazık ki bu gol beraberlik golüydü. O golde ceza sahasına gönderilen topu, adını hatırlamadığım bir oyuncu sol ayağıyla Muslera'nın soluna gönderdi ve gol oldu. Son bir gol daha geldi Sivasspor'dan, işte bu darbe maçın sonucunu belirledi. Fakat o golün bilerek atıldığını düşünmüyorum çünkü oyuncu topa vurmada önce kaleye değil de ceza sahası içine bakmıştı, 27-30 metre arası gibi geldi bana. Bir maçta canlı canlı 5 gol izledim, çok şanslı olduğumu düşünüyorum.

Maç bitti. Taraftarlar öfkeliydi ve tekrardan tramvaya bindik fakat bu sefer oradan hiç çıkamayacağımı düşündüm. O gün ölmeden önce yapmam gereken bir şey yaptım, hangi takımın maçı olduğu farketmiyordu çünkü favori sporum her zaman futboldu.

ARAS KARADAŞ

MUĞLA

Muğla ili Ege Bölgesi'nin güneyinde yer alan, Asar Dağı eteklerinden ovaya doğru yayılmış; kendine has mimarisi, daracık sokakları ve sayısız turistik mekânı ile tam bir turizm merkezidir.

Muğla'nın meşhur yerlerinden biri Dalaman Çayı'dır. Dalaman Çayı, tertemiz görüntüsü ile Muğla'nın en güzel yerlerindedir. 230 kilometre uzunluğuna sahip olan Damla Çayı ise Marmaris ve Fethiye'nin tam ortasına konumlanmıştır. Muğla'nın Fethiye ilçesinde yer alan ve adeta cenneten bir köşe gibi olan Kelebekler Vadisi ise Muğla'ya gezmeye gelenler için son derece popüler bir yerdir.

Muğla ili, tarım ve hayvancılık çeşitliliği ile de dikkat çeker. Türkiye aracılığının en önemli merkezlerinden biridir. Yörede hem çiçek hem çam balı üretimi yapılmaktadır. Marmaris ilçesi çam balı ile ünlüdür. Zeytincilik de il genelinde gelişmiştir.

Muğla; oyunları, türküleri yani folklor bakımından da çok zengindir: Zeybek havaları, teke, kaşık oyunları bunlardan birkaçıdır.

Muğla'dan birçok ünlü yetişmiştir: Yunus Nadi, Turhan Selçuk, Neyzen Tevfik...

Muğla, turistik yerleri, ünlüleri, oyunları ve daha birçok özelliği olan bir ildir. Herkesin tatilde kalabileceği, kimsenin canının sıkılmayacağı, gezeceği kalabalık bir ildir. Birçok tarihî eşyadan zevk alacağınız, eğleneceğiniz, huzurlu, rahat bir yerdir. Gitmenizi tavsiye ederim, beğeneceğinizden eminim.

FATMA NUR KAYA

KAYISI CENNETİ

Maceramın başladığı yerdi orası, işte orası Malatya. Küçüklüğümden beri oradan gitmek istemezdim sanki biri beni oraya bağlamıştı. İhtişamlı ve cennetten bir yer gibi olan Malatya'yı şimdi beraber tanıyalım:

İstanbul-Malatya arası otobüsle 18 saat, uçakla ise 1 saattir. Malatya'ya otobüsle yolculuk daha eğlencelidir. Müzik dinleyerek ve yolu izleyerek zamanın daha çabuk geçtiğini fark ederiz. Uçakla ulaşım kısa ve hızlıdır. Bu nedenle insanlar daha çok uçakla seyahat yapmayı tercih eder.

Unutulmaz bir yer olan Malatya'nın gezilecek ve görülecek yerleri çok, tarihî eserleri de boldur. Bu nedenle Malatya'ya *destan şehri* de denilmektedir. Şimdi gezip gördüğüm ve gidip görmenizi tavsiye ettiğim yerleri tanıyalım:

İspendere diğer adıyla Şifa Suları. Malatya'da en sevdiğim yerlerden biridir. Buradan sade soda akar ve halk arasında *şifalı su* olarak bilinir. Ayrıca İspendere sabah kahvaltısı için de tercih edilen yerlerden biridir. Halk arasında, şelalelerden akan su seslerinin insana huzur verdiği ve oradaki şifalı çamurları sürmenin insanı rahatlattığı söylenmektedir. Ben de yüzüme bu çamurdan sürdüm. 5-10 dakika beklettikten sonra yüzümü sade soda yani oradan akan su ile yıkadım. Pek şifasını görmedim ama yüzümü rahatlattığına şahit oldum.

Malatya'da gezilecek yer çoktur. Darende, Yeşilyurt, Arslantepe höyüğü vs. gezilecek yerlerden birkaçıdır fakat birçoğuna henüz gidemedim ama oralara olan merakımı da hiç yitirmedim.

HATİCE YARLUĞLUOL

KUMDAN TAŞLAR

"Taş, taşı yemez." demeleri bu olsa gerek. Uzunca bir yol... Devleşmiş birikintilerden, evlerin saf beyazına. Karıncaların çıkardıkları seslerden başka bir şey duyulmuyordu burada ya da ben duyamıyordum. Evlerin hepsi bembeyaz tek bir çarşafı örtülmüş gibiydi. Terk edilmiş bir kasaba kadar sessiz fakat en az İstanbul kadar hareketliydi.

Saat iki sularındaydı, güneş tam tepemizde bizi izliyordu. Yavaş yavaş Kum Taşlar Bölgesi kendini gösteriyordu. Vardığımızda hepimizin yüzünde yabansı bir kıvrım oluşacaktı çünkü burada çoğunuzun hayal ettiği gibi kumdan taşlar yoktu. Fakat buranın dikkat çekici bir yer olması için kumdan taşlara ihtiyacı yoktu çünkü hayal bile edilemeyecek kadar eşsiz bir manzaraya sahipti.

İnsana burada kendisini bulacak kadar huzur dolu hissettirecek fakat onun bir o kadar da derin düşüncelere kapılmasına sebep olacak kadar düşündürücü, bir uçsuz bucaksız bir yerdi burası. Denizin başladığı yer belli ama bittiği yer 10 kilometre ötede, şahin gözlerinin bile göremeyeceği kadar uzaktı. Tıpkı "Doğum tarihîmiz belli, ölüm tarihîmizi bekliyoruz." demek gibiydi bu denizi izlemek ama yine de insana anlamsız bir mutluluk katıyordu.

MEDİNE GÜL KİTMUR

TARİHÎ CENNET

En çok tarihî eseri olan yer, en çok tarihi hissedebildiğimiz yer Şanlıurfa. Tarihin kokusunu aldığınız şehir ve eşsiz efsaneler...

O envaiçeşit güzelliğin sahibi olan Şanlıurfa'nın diğer bir güzel ismi de *Edessa*. Bu şehirde o kadar çok insan var ki Türkiye'de en kalabalık sekizinci il diye bilinir. Gerçekten çok kalabalık bir yer, bir de turistler var. İşte bu yüzden zaman zaman nefes daraltan bir yer.

Şanlıurfa, 1866 yılında Halep vilayetine bağlıdır. 1919 yılında önce İngilizlerin, daha sonra Fransızların işgaline uğramıştır. 11 Nisan 1920'de Urfalı (milisler) askerler tarafından işgalden kurtulmuştur. 1924 yılında ise il olmuştur.

Şanlıurfa'da birçok tarihî mekân vardır: Mesela Göbeklitepe. Göbeklitepe, Şanlıurfa il merkezinin 18 kilometre kuzeydoğusundadır. Dünyanın bilinen en eski kült yapılarından biridir. Kazılarda çıkarılan bazı heykel ve taşlar, Şanlıurfa Arkeoloji Müzesi'ndedir. Gidip daha yakından bakmak istedim, dikilitaşlar vardı, çok dikkatimi çekmişti. Buradaki dikilitaşların çoğunda insanlar, el ve kollar, çeşitli hayvanlar ve semboller vardı. 9.600 yıl öncesindenmiş. "Vay canına!" dedim, hâlâ kırılmamış olmaları beni şaşırttı. Eğer tarihî yer görmek istiyorsanız ilk buraya gelmenizi tavsiye ederim.

Şimdi benim favorim olan Balıklıgöl'e geldik. Balıklıgöl, İbrahim peygamberin ateşe atıldığına inanılan bu göl, milattan önce 1000-300 yılları arasında eskilerde yarı balık, yarı kadın olan tanrıça Atargatis için yapılmıştır. Gerçekten mükemmel bir yer ayrıca efsanesi de bir o kadar ilginç. Efsaneye göre, İbrahim peygamber'e nefret kusan Nemrut, Hz. İbrahim'i bir tepenin üzerine kurduğu sütunlara gerdiği halat ile tepenin aşağısında yanan ateşe fırlatır. Ama Hz. İbrahim ölmez. Çünkü Hz. İbrahim'in atıldığı ateş göle, ateşte yanan odunlar ise balığa dönüşür.

Bu gölün suyu gerçekten beni büyülüyordu. Orada bir balık olmak isterdim. Yem alıp balıklara yem verdiğimde altı yaşında idim ama o günü dün gibi hatırlıyorum.

Burada yer alan başka bir tarihî eser de Urfa Kalesi'dir. Milattan önce 10.000 yılına ait olduğunu rehber ağabeyden öğrendiğim an gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bu kalenin, o yıllardan günümüze kadar bir şey olmadan nasıl geldiğini düşünüyordum. Abbâsiler tarafından yapılmış olduğunu annemden duydum. Yirmi beş burçlu bir halka olduğunu biliyordum. İçeri girmiştım, gerçekten içerisi çok hoş bir ışıkla donatılmıştı.

Anlatacağım daha birçok tarihî eser var ama buna kelimeler, sayfalar yetmez. Şanlıurfa'da gittiğim ve gördüğüm doğal güzellikler ise; Fırat Nehri, Harran Ovası ve Atatürk Barajı'dır.

Yazımı şu sözlerle bitirmek istiyorum: Tarihî eser; geçmişte yapılmış, şu anda elimizde istikbali gösteren bir dürbündür.

HAYRUNİSA SUCU

TOSYA TURU

Yine her zamanki gibi bu yaz da memleketim olan Tosya'nın Taşkaynar köyüne gidiyorum. Burada yaklaşık bir buçuk ay kalıyorum. Bu da beni doğayla baş başa bırakıyor. Köy yaşamını öğreniyorum.

Tosya, Kastamonu iline bağlıdır. Kastamonu (merkez) nüfusu 123.000'dir. Buna karşın Kastamonu'nun toplam nüfusu 400.000'e çıkmıştır. Kastamonu il yüzölçümü 13.108 km²dir. Nüfusu fazla olmasa da Türkiye üzerinde 1.5 milyon Kastamonulu vardır.

Köyüm iki mahalleden oluşur. Bizim köyün rakımı, yukarıdaki mahalleden düşük. Köyümün nüfusu 683'tür. Köyümün karşı tarafında Ilgaz Dağı'nın güzel manzarası var. Köyüm dağlık ve engebeli bir arazide. Bizim köyün evleri yarı ahşap, yarı taştan oluşur. Aşağıda Devrez Çayı akar. Hep balık tutulur orada. Ayrıca geçmiş 1950'lere dayanan bir çeşme vardır. Buz gibi su akar yazın. Kışın ise çeşme sıcak akar. Çeşmenin etrafında arılar uçuşur. Akşam ezanına yakın inekler gelir ve burada buradan su içerler. İneklerin zil sesleri benim hoşuma gider. Bir ara çeşmenin üzerindeki çatlakları fark ettim. Kerpiçle onardım.

Kastamonu ilinde Karadeniz iklimi görülür. Bol yağmur yağar. Rakım yüksek olduğu için çok da sis görülür. Bol yağmur görüldüğü için pirinç meşhurdur. Kastamonu'da sarımsak da yetişir. Bizim köyde de her yerde mantar çıkar.

Kastamonu'nun meşhur birçok yiyeceği vardır. Ben Kastamonu'nun en çok çekme helvasını severim.

Kastamonu aynı zamanda bakır madeninin de bulunduğu yerdir.

Köydeki bahçemizde yedi ceviz ağacı, iki elma ağacı, bir ayva ağacı, bir kızılçık çalısı bulunur. Köyde günümün yarısından fazlasını dışarıda geçiriyorum. Tornetimle dağdan aşağı kayıyorum. Bunu çok seviyorum. Zaman zaman arkadaşlarımla büyüklerimizi ziyaret ediyoruz. Köyümüzde ara sıra mevlit oluyor. Köyümüz cömert olduğu için diğer köylerdeki köylüleri de mevlide davet ediyor.

Babamın izni yavaş yavaş bitiyor. Bu da beni geriyor. Çünkü alıştığım bir ortamdan ayrılmak zor. İki hafta daha kalıp amcamlarla dönmeye karar verdim. Köyde yaşamak güzel bir şey.

HÜSEYİN SARI

NEVŞEHİR GEZİSİ

Biz yine bir yaz tatilinde ailecek gidip dolaşacağımız bir yer arıyorduk. Biraz daha düşündükten sonra anneannemin de bulunduğu Nevşehir'e gitmeye karar verdik. Orası genellikle yeşil ovalarla kaplı, yazları sıcak ve kurak, kışları ise dondurucu soğuklarla karşılaşılacak bir bölgedir. Kocaman uçan balonlarıyla ve tarihî güzellikleriyle bilinmektedir. Nüfusu seyrek olsa da güler yüzlü insanları misafirlere ev sahipliği yapmaktadır.

Biz tam olarak karar verdikten sonra ilk uçağa atlayıp Nevşehir'e vardık. Orada bizi anneannem karşıladı ve gezimiz başladı. Yolda yapay arı kovanlar gördük. Galiba oranın balı meşhurmuş. Biraz daha ilerledikten sonra "Nevşehir Müzesi" adlı bir yerde durduk. Müzenin duvarları sanki taşların oyulmasıyla yapılmış gibiydi. İçeri girince eski tarihî kalıntıları gördüm, camların içinde korunuyorlardı. Tarihî kalıntılardan bazıları şunlardı: vazolar, kılıçlar, kalkanlar, zırhlar...Müzedeki biraz daha dolaştıktan sonra oradan ayrıldık sonra çarşıya gittik. Çarşıda bir dükkân gördük, içeri girdiğimizde bir adam seramik tabaklara çok güzel desenler çiziyordu. Bu sanata "çini" deniliyormuş. Biraz daha inceledikten sonra oradan da ayrıldık. Bir sonraki durağımız "Peri Bacaları" olmuştu. Sanki topraktan yapılan uzun kuleler gibi gözüküyorlardı. Peri Bacaları tamamen doğal bir şekilde oluşmuş. Zaten bu güzel ve ilgi çekici görüntülerinden dolayı en çok turist çeken yerlerden biri olarak biliniyor. Orada biraz daha durduktan sonra gökyüzünde uçan balonlar gördük. Sarı, mavi, yeşil, kırmızı... Bazıları rengarenkti. Altlarında da binmemiz için kocaman bir sepet vardı. Annemle ben de balonlardan birine bindik. Üstümüzde bulunan bir ateş sayesinde yükseliyorduk. O kadar yükseğe çıkmıştık ki herkes karınca gibi gözüküyordu. Biz yanındayken kocaman gözükten evler şimdi oyuncak gibiydiler. Balondan indikten sonra herkes çok yorulduğu için o günkü gezimizi sonlandırdık.

Ben Nevşehir'i çok beğendim, diğer yaz tatilinde tekrar gitmeyi düşünüyorum. Size de gitmenizi öneriyorum. Hem insanlarıyla hem de tarihî ve doğal güzellikleriyle çok güzel ve huzur verici bir yer. Sizin de beğeneceğinizi düşünüyorum.

YAĞIZ ÖZCAN

CANLILIK AZALİYOR

Sevgili İnsanlar,

Hepimiz biliyoruz ki yaşadığımız dünya son yıllarda epey değişime uğradı; iklim değişiklikleri, soyu tükenen canlılar, su kirliliği, hava kirliliği ve kuraklık. Bu saydığım sorunlar insanlar tarafından pek ciddiye alınmasa da dünya için çok büyük bir sorun.

Dünyamız yaklaşık olarak 5 milyar yaşında ve bu 5 milyar yıl içerisinde dünyada birçok felaket yaşadı. Örneğin çok büyük bir göktaşının dünyaya düşmesi, büyük tsunamiler, atmosferdeki karbondioksitin ani artışı...Tüm bu olaylara rağmen dünya ve doğa tekrar kendini toparladı ama yine de bu felaketlerden birçok canlı türü kurtulamadan soyu tükendi.

Şu an biz de büyük bir tehlike içerisindeyiz ve en büyük sorun susuzluk. Günümüzdeki tehlikenin eskiden olan felaketlerden farkı bu. Su olsaydı ve böyle bir sorun olmasaydı doğa kendini tekrar toparlayabilirdi.

Dünya nüfusu ve isteklerimiz arttıkça artıyor. Dünyanın bunları karşılayabilecek gücü kalmadı. Bunlara bir son verilmeli yoksa bu sadece bizim değil tüm canlıların sonu olacak. Bu sorunu ortadan kaldırmak için pek çok çözüm yolu var. Bunlardan en önemlileri: Dünya nüfusu artmamalı, otomobiller ve sera gazı yayan tüm araçlar elektrikli olmalı, fosil yakıtlara bir son verilmeli fabrikalar tamamen sera gazı yaymayacak şekilde olmalı. Ve dünyadaki bu sorunla ilgili olarak "Bugünün işi yarına bırakılmamalı." çünkü yarın çok geç olabilir.

ALİ CEM ERDOĞDU

KÜRESEL ISINMA

Değerli Öğretmenim, Sevgili Arkadaşlarım,
Bugün sizlere küresel ısınmadan bahsedeceğim. İlk sorumuz: Küresel ısınma nedir, nasıl oluşur?

Küresel ısınma "İnsanların neden olduğu gazların bilinçsiz ve aşırı bir şekilde atmosfere salınmasıyla oluşturduğu düşünülen sera etkisi sonucunda, dünya üzerinde yıl boyunca kara, deniz ve havada ölçülen sıcaklıklarda görülen ani artış veya azalıştır."

"Küresel ısınmanın ana nedeni dünya üzerindeki sera gazlarının konsantrasyondaki artıştır." Küresel ısınmanın birçok olumsuz yönü vardır. Örneğin buzulların erimesiyle deniz seviyelerinde yükselme oluşabilir. Kıyılarımız ve turizm kaynaklarımız bu yüzden risk altında olabilir.

Küresel ısınmanın insanlara ve doğaya zararı olduğu gibi hayvanlara da vardır. Küresel ısınma en çok Ren geyiği, kutup tilkileri, kara kaplumbağaları, kutup ayıları, penguenler, gri kurtlar, ağaç kırlangıçları, boyalı kaplumbağaları ve somonları etkiler ve onların doğal yaşam alanlarını yok eder. Küresel ısınma iklim değişikliğine neden olduğu için çöller genişlerken sıcak hava dalgaları ve orman yangınlarını daha aktif bir duruma sokar. Aynı durum kuzey kutbunda ise buzların geri çekilmesine, buzların erimesine ve deniz buzu kaybına sebep olmaktadır.

Küresel ısınmayı durdurmanın yolları da vardır: Mesela ağaç dikerek, enerjiden tasarruf ederek, kendimiz bilgilenerken ve insanları bilgilendirerek, geri dönüşüme katkıda bulunarak, güneş enerjisi kullanarak, az tüketerek bunun önüne geçebiliriz.

EYLÜL SADE

YÜREĞİMDE FİLİSTİN

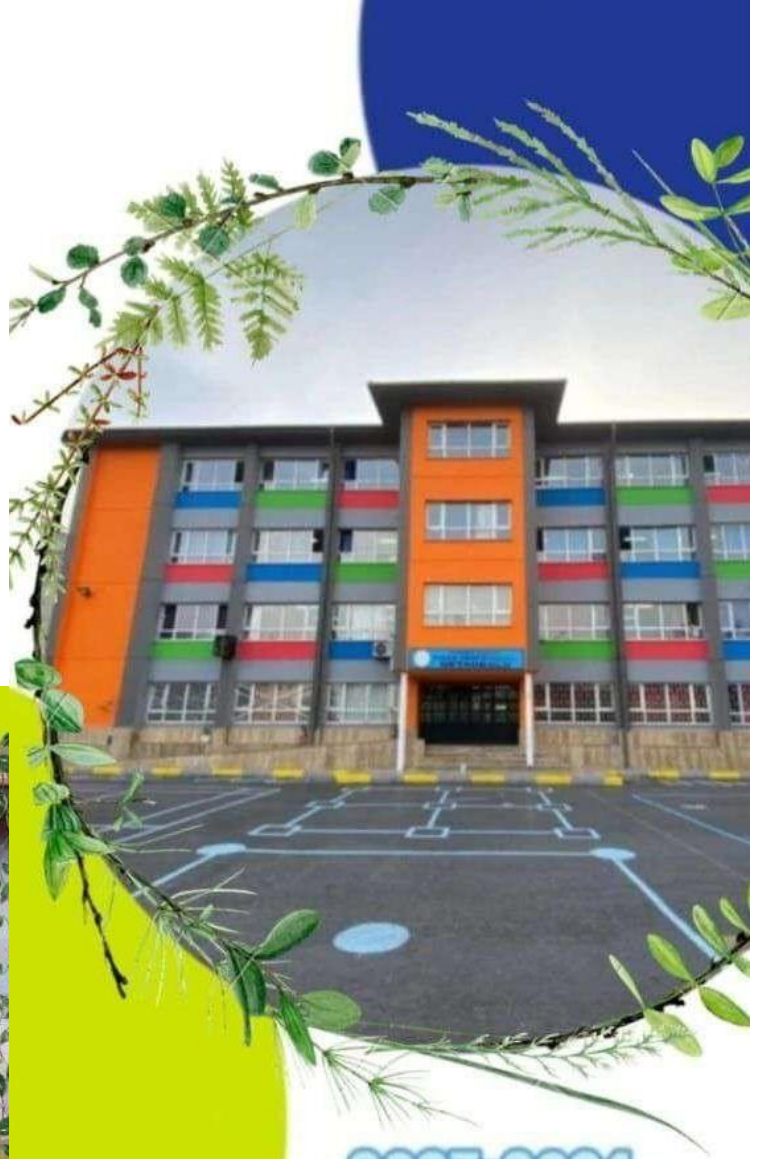
Filistin, birçok peygamberin doğduğu ve birçok medeniyete ev sahipliği yapmış kadim bir ülkedir. Kudüs; peygamberlerin doğduğu, savaştığı, bedenlerinin toprağa verildiği kadim şehirdir.

Kudüs'ün 6000 yıla dayanan bir tarihi vardır. Kudüs'te çok farklı din, ırk, mezhep etnik köken bulunmaktadır: Müslüman, Yahudi, Hristiyan, Arap, Türk, Süryani, Ermeni, Rum, Keldani, Ortodoks, Katolik. Ama ne yazık ki bu topraklarda huzur içinde yaşamak zor. İsrail, 1948'den beri Filistin topraklarını sömürüyor; insanları çocuk, kadın, yaşlı demeden öldürerek topraklarını genişletiyor. Tonlarca bombayı gece gündüz demeden Filistin halkının üzerine yağıdırıyor. Hastane, cami, kilise, okul demeden bombalıyor. Filistinlilerden insan onurunu kırıcı sıfatlarla bahsetmeleri bir Müslüman olarak kalbimi derinden yaralıyor. İnsanları, ülkelerini zorla terk etmek zorunda bırakıyor.

Filistinliler yaklaşık 120 gündür her saniye ölümle karşı karşıyalar. Açlar ve susuzlar, resmen ölümü bekliyorlar, her geçen gün umutları azalıyor. Elektrik olmadığı için küvezler çalışmıyor bu nedenle birçok bebek öldü, doktorlar telefon ışığı ile ameliyat yapıyorlardı artık ameliyat yapacak bir hastane de bırakmadılar. Şimdiye kadar 30 binden fazla insan öldürüldü; bunlardan 150 tanesi, bölgede görevini yapan gazetecilerdi.

Her gece bu korkunç kanlı savaş bitsin diye dua ederek uyuyorum. Umarım en kısa zamanda bu savaş biter ve Gazze halkı topraklarında huzurlu bir şekilde yaşar. İsrail de bu yaptığı soykırımdan dolayı hak ettiği cezayı alır.

MEHMET ALTUNKILIÇ

Fidan Demircio
1939-1991

2023-2024
Eğitim Öğretim Yılı

4006 TÜBİTAK
Bilim Fuarları Destekleme Programı